

KURT MAHR

V jeskyních Druufu

Knihovnička Perry Rhodan 80

Přeložil Jaroslav Kuťák

A.a věc vypadala jako varhany. Skládala se z pevně spojených kovových válců, jejichž velikost zleva doprava klesala. Stálo to u zdi, a jako by to sloužilo hlavně k tomu, aby to zajatcům pletlo hlavu.

Tenhle úkol to plnilo už tři dny. Pak se zajatci pokusili tu věc rozebrat. Až do určitého stupně se jim to dařilo. Nyní, v této chvíli, Perry Rhodan klečel před Jedním z otevřených válců a přemýšlel, co by se asi stalo, kdyby zatlačil na páčku, vystupující ze změti drátů, skleněných tyčinek, plastických plátek a koleček.

Ohlédl se. V křivonohých, monstrózních křeslech za ním seděli Arkonidan Atlan, Reginald Bull a mutant Felimer Lloyd. Nikdo z nich očividně neměl strach. Jenom byli zvědaví. Tři dny se snažili najít cestu z podzemního příbytku, který jim Druufové dali k dispozici, aby se po mnoha neúspěšných pokusech vrátili k těmto podivným varhanům, snad i proto, že to bylo v jejich vězení jediné technické zařízení, jehož funkci ještě nepochopili.

Perry Rhodan položil prst na jazýček páčky. „Jdu na to,“ řekl. „Zadržte dech, nevíme, co se stane!“ Zesílil tlak prstu a cítil, jak se páčka poddává. Vteřinku se divil, že se vůbec nic neděje. Pak ale měl pocit, že ho někdo udeřil do ramenu. Ruka mu klesla a prst zamáčkl páčku na doraz.

Někdo vykřikl. I Pěny Rhodan by nejraději řval. Così ho mocnou silou tlačilo k zemi. Za okamžik už nevydržel, rozhodil ruce a padl na břicho. Vzalo mu to dech a před očima mu to vykouzilo pletenec barevných kruhů.

Tlak nepovoloval. Vymačkával Rhodanovi vzduch z plic a zne-
možňoval dýchání. Rhodan s bolestivou zřetelností cítil, že musí něco podniknout, pokud nechce zůstat v bezvědomí.

Tyto varhany byly antigravovým generátorem a zatlačení na páčku způsobilo, že přetížení v podzemním prostoru pětkrát až šestkrát vzrostlo.

Bylo to zklamání, protože skutečnost nenaplnila žádnou z nadějí, kterou dosud chovali. Teď bylo důležité vrátit páčku do původní polohy.

Věděl, že se nedokáže postavit. Váha umělé gravitace byla příliš velká. Otočil se tedy na bok a pokusil se aspoň zvednout levou ruku. Nakonec to přece jen šlo. Nyní musel na páčku zatlačit zespoda, aby ji zvedl vzhůru,

Ale i to se podařilo.

Když skončil, zůstal ještě chvíli ležet. Potřeboval čas, aby nabral vzduch do plic a zahnal pocit omráčení. Pak opatrně vstával.

Obrázek, který se jeho očím nabízel, byl v mnoha ohledech svým způsobem směšný. Křivé nožky křesel nevydržely náhlý nápor a zlomily se. Atlan a Felimer Lloyd upadli do bezvědomí. Reginaldu

Bulloví gravitační šok příliš neublížil. Držel se . dvou kusů plastikodřeva, které se jako poslední zbytky trosek Jeho křesla ještě tyčily do výšky, a překvapeně, zlostně vzhlížel k varhanům.

„To bylo všechno?“ zeptal se,

Perry Rhodan pokrčil rameny- „Zdá se.“ . i

Reginald Bull vstal. Zbytky křesla spadly na podlahu.

„To jsme si teda mohli tu námahu ušetřit,“ zabručel. „Celej den se s tím páráme a pak nás to málem rozmačká na kaši,“ řekl a nakopl varhany.

„No,..., copak tohle není žádný výsledek?" zeptal se Pěny Rhodan. :
Bully se zatvářil vyjeveně. „Já žádnéj nevidím, ale možná, že mi
řekneš něco jinýho."

Rhodan se usmál. V té chvíli se ze země zvedal Atlan a komentoval
událost suše, jako by se ho ani netýkala: „Časově měnitelné gravitační
pole... Říká vám to něco?"

„Jistě," odpověděl po chvíli Bully. „Jen mám obavy, jestli se Druufům
bude líbit, když jim ho změníme na Morseovu vysílačku."

Perry Rhodan mu položil ruku na rameno. •

„Otázkou je," poznamenal, „jestli si toho vůbec všimnou."

^ A ^

Před deseti dny, 23. října 2043 pozemského Času, propukla zkáza
planety Gray Beast a tím i základny, kterou na ní vybudovali
Pozemšťané. Pěny Rhodan a jeho přátelé přežili za dramatických
okolností zánik planety, a dokonce z ní uletěli, protože je zachránila
ekhonidská loď ve službách Regenta Arkonu.

Sotva se však uprchlíkům pomocí lsti podařilo převzít vládu nad lodí,
přepadli je Druufové, bytosti z vedlejšího časoprostoru, a uprchlíci
upadli opět do zajetí.

Druufové je odvezli na neznámou planetu ve svém Časoprostoru, na
jejímž povrchu vládla gravitace trojnásobně vyšší, než byli Pozemšťané
zvyklí, a kde místo vzduchu měli metan. Pozemšťané pak byli uvrženi
do podzemní kobky a ponechám svému osudu.

Nemělo smysl pomýšlet na útěk bez cizí pomoci. Rhodan věděl, že
první, co musejí zjistit, je, na jaké planetě to vlastně jsou., Přitom vůbec
netušil, jak by si měl takovou informaci obstarat. Vědomosti lidí o
časoprostoru Druufů byly prozatím velmi mizivé. Pozemšťané znali
soustavu Siamed, což byla mateřská soustava Druufů, a znali i dvě
planety, které nazvali Solitude a Krys-

talickou planetou. Ovšem i znalosti mateřské soustavy Druufů byly jenom dílci, protože byly posbírány ve spěchu a zběžně. Soustavě vévodilo dvojslunce, měla dvaadesát planet a bez- počet měsíců. Na pozemské poměry monstrózní soustava...

Vzpomínal, jak to bylo, když je vedli nahoře po povrchu planety k jedné z kamenných homolí, která ukrývala vstup do podzemí... ,

Tehdy pozorně zíral na hnědou oblohu, a hlavně ho fascinovala její podivná barva. Těsně nad hrotem monolitu objevil narudlý srpek měsíce. Hlavně ta barva byla zajímavá. Možná, že odrážela záři rudého dvojslunce mateřské soustavy Druufů... Pokud by tomu tak bylo, situace by už nevypadala špatně, protože v soustavě Siamed mohla přijít pomoc: tady totiž Pozemšťané měli základnu, a to na planetě Hádés...

Pak už ale sklouzli do útrob planety a byli uvedeni do klimatizovaného vězení, naplněného dýchatelnou atmosférou a dokonale chráněného před metanem okolního světa. Byli upozorněni, že mohou odložit skafandry a že jejich jediným úkolem je počkat, dokud nepřijde někdo, kdo se o ně postará.

Vezení mělo tři velké místnosti, vybavené předimenzovaným zařízením. Už takové druufské umyvadlo bylo velké téměř jako vana.

Výstupy na planetu nebyly zavřené na zámek, protože je Pozemšťané nemohli použít: Druufové jim totiž odnesli skafandry. Za dveřmi nemuseli mít ani strážce.

Nebylo kam odejít.

Tím bylo všechno jasné, až na funkci stroje, který připomínal varhany. A protože základní vlastností Pozemšťanů je zvědavost, brzy zjistili, k čemu tento přístroj slouží.

A potom dostali nápad, jak jej použít ke své záchraně!

^ A ^ ,

Jedinou bytostí, kterou během tří dnů svého zajetí spatřili, byl robot: druufský robot, postavený podle vzoru svých stvořitelů.

Zásoboval je proviantem. Zdálo se však, že nemluví, ani že by se dokázal jinak srozumitelně vyjadřovat. Přicházel neohlášené, odložil podnos s miskami a znovu odešel. Po hodině se vrátil pro nádobí. Tohle se opakovalo třikrát během čtyřiašest set hodin.

Perry Rhodan se mu snažil pokládat Otázky, ale robot je nedokázal zodpovědět - ani na ně nereagoval.

Takže si nadále nebyli určitými věcmi jistí: například - kolik Druufů se zdržovalo v podzemí této planety?

Pokoušeli se orientovat podle zvuků, ale žádné neslyšeli - kromě těch, které vyvolávali sami. Podle toho muselo být podzemí zcela prázdné - až na ně a na němeho robota. Ovšem taky bylo možné, že se Druufové zdržovali někde jinde než v blízkosti jejich vězení.

Bylo jim totiž jasné, že jejich plán nemůže vyjít, pokud by se nablízku pohyboval byt' jeden jediný pozorný Druuf. Znamení, která chtěli vysílat pomocí změn činnosti gravitačního agregátu a tím i gravitačního pole, by si pak Druuf musel všimnout.

Jiná situace by však nastala, kdyby byli v podzemní jeskynní základně sami. I pak by je pochopitelně mohli Druufové zachytit, ale bylo by otázkou, kdo by na metanovou planetu přiletěl dřív: jestli loď Druufů, nebo Pozemšťanů.

Jedno však bylo zcela jasné, že totiž *museli* odvíjet nouzové signály.

Začali se tedy připravovat. Netušili, jak dlouho budou schopni vydržet rychlé změny gravitace, ale byli na to připraveni.

Muže u páčky museli pochopitelně rychle střídat. Po dvou, třech pohnutích páčkou bude unaven a střídání bylo nezbytné.

Perry Rhodan převzal tento úkol jako první. Posadil se na podlahu, opřel se zády o stěnu, aby na páčku dosáhl, aniž by se sám musel zvednout. Reginald Bull postavil bariéru z křesel před Rhodanovy nohy tak, aby se o ně při náhlé změně gravitace mohl zapřít. Bull a jeho druzi se položili na podlahu. Náhlé změny gravitace se nejlépe snášely v této poloze.

Pěny Rhodan natáhl ruku a zjistil, že se k páčce dostane velmi snadno. Minutku pozoroval malý kovový plátek, pak vydechl, aby vyprázdnil plíce, a položil prst na páčku. Reginald

Bull, Atlan a Felimer Lloyd zvědavě vzhledli- Kývl na ne, takže raději položili hlavy zpět na zem. Potom to zmáčkl.

Bylo to horší, než si představoval. Měl v úmyslu nenechat Šok vůbec zapůsobit a hned páčku zvednout zpět, ale nepodařilo se mu to. Pod silou dvanáctinásobné tíže mu ruka sjela a těžce udeřila proti stěně. Stálo ho pak všechnu sílu těla i vůle, aby páčku vrátil zpět.

Změna k lepšímu přišla tak náhle, až se Rhodanovi zhoupł Žaludek a udělalo se mu špatně.

Celý manévř trval dvacet vteřin - místo půl vteřiny, jak si původně plánovali.

Pěny Rhodan se zhluboka nadechl. Bully zvedl hlavu a podíval se na něj. Perry se přinutil k úsměvu a přikývl. Pak stlačil páčku podruhé.

-> ^ <-

Seržant Peter Rayleigh byl pevně přesvědčen, že sedí na ztracené vartě a že jeho práce je k ničemu. Na Hádésu se za uplynulých sto hodin nic nepříhodilo a Peter Rayleigh byl ochoten uzavřít sázku, že tomu tak bude i během další stovky hodin.

Nemel však u sebe nikoho, s kým by mohl sázku uzavřít. Jeho stanoviště se nacházelo v bočním výběžku velké jeskyně, kterou ve skále Hádésu vyhloubila paprsková děla křižníku CALI-FORNIA před třemi měsíci, aby vytvořila krytý utajený prostor pro lidi a materiál základny. Peter Rayleigh měl za úkol pozorně sledovat nejruznější měřicí přístroje.

Čas od času je přelétl pohledem, ale všechny přístroje unaveně ukazovaly nulu a nezdálo se, že by se některý hodlal pohnout. Peter byl mladý muž, kterému ještě nebylo dvaadvacet let.

Před měsícem ho společně s několika dalšími muži z jeho letky odveleli neznámo kam na tajné působiště. Úkol se dozvěděli až na místě: měli posílit, případně vystřídat posádku základny na Hádésu,

Do té doby ani netušil, že nějaká taková základna existuje, i když o vedlejším časoprostoru Druufů už slyšel. Proto nyní trávit většinu času tím, že přemýšlel, jak daleko odtud by asi mohla ležet Země. Představa kvetoucí zelené louky byla natolik dojmavá, že málem přehlédl, jak se na jednom z přístrojů pohnula škála barevných stupínků, zatřásla se a spadla zpátky na nulu.

Rayleigha to vytrhlo z úvah. Ihned si uvědomil, že se to stalo na gravometru, tedy přístroji, který měřil změny gravitačních polí.

A znovu!

Bylo neuvěřitelné, že by se dvakrát po sobě tak prudce změnila gravitační pole někde v blízkosti Hádésu. Peter Rayleigh málem uvěřil, že podlehl optickému klamu. Zůstal bez hnutí sedět a zíral- Čekal na další pohyb světelných políček. Pokud se tak stane, bude muset okamžitě informovat velitele základny kapitána Rouse.

Chvíli se nic nedělo, takže vzdychl a opřel se v křesle v domněnku, že to byly jen nějaké atmosférické poruchy, když se to opakovalo znovu!

Světla vyskočila nahoru, setrvala a spadla dolů.

Peter Rayleigh už na nic nečekal a ožil. Vyskočil a přeběhl k počítačovému zápisu. Podle křivky poznal, že signál nepřešel zpátky na nulu, což znamenalo, že někde někdo vypínal a zapínal gravitační pole... Někdo..-

Peter přestal přemítat a vrátil se do křesla, aby se spojil s kapitánem Rousem. Ve chvíli, kdy se na monitoru objevila Rouseova tvář, měřič gravitace znovu zareagoval.

^ x ^

Pobočník se tvářil rozpačitě- Maršál Freyt zvedl hlavu od map, které studoval společně s generálem Deringhousem. „Ano...?“ zeptal se mladého muže ve dveřích.

„Odpusťte, pane," řekl pobočník, „venku je... děvče, které s vámi chce mluvit."

Freyt sraštil Čelo. „Děvče?"

Co pohledává ve vládní budově nějaké děvče? říkal si. Pobočník bezradně odpověděl: „Já... já nevím, co tu chce. Každopádně má papíry, které ji opravňují ke vstupu do areálu. Já...

eh..."

„Jméno?"

„Toufryrová, pane. Slečna Betty Toufryrová." Freyt se rozesmál. „Máte to říct hned. Pusťte ji dál!" Důstojník zasalutoval a ustoupil, očividně ještě popletenější než před chvílí. Generál Deringhouse zvedl hlavu a usmál se na

něj. Za chvíli se ve dveřích objevilo to ‚děvče‘, které mladému muži tak popletlo hlavu.

Věk Betty Toufryrové se dal jen stěží odhadnout. Řekli byste sedmnáct nebo osmnáct let, ale podle moudrého pohledu očí byla mnohem starší. Podle těch jí bylo nejméně třicet.

Ze jí ve skutečnosti bylo přes osmdesát, vědělo jen málo zasvěcenců. Tajemství tajuplné kolektivní bytosti z planety Poutník, která Rhodanovi a několika jeho blízkým propůjčila určitou míru nesmrtelnosti, bylo dobře stráženo.

Betty Toufryrová vypadala značné rozrušeně, když maršálovi a generálovi podávala ruku. Freyt jí nabídl místo a také se posadil.

„Nechtě mě hádat," začal přívětivě. „Stalo se něco důležitého. Ale nic tak naléhavého, abyste mi musela volat. Přišla jste, protože jste byla zrovna někde nablízku, že?"

Betty zavrtěla hlavou. Pousmála se- Zнала Freytovy způsoby. Pokaždé, když se setkali, trval na tom, že jí bude číst myšlenky. Byla to hra z dob, kdy Betty byla ještě dítětem, ale všichni už věděli, zeje nejnadanější telepatkou jednotky mutantů.

„Chyba," odpověděla Betty a rychle zvážněla. „Ta věc je vel-

mi důležitá a velmi spěchá. Přišla jsem sem osobně, abych vám ji co nejpřesněji vyličila."

Conrad Deringhouse se posadil na okraj velkého stolu. Mař" šál Freyt se na Betty vyzývavě podíval.

„Ohlásil se pan Ellert!" vyhrkla.

Deringhouse hvízdł.

„Co říkal?" zeptal se.

Betty pokrčila rameny. „To je právě to! Moc jsem mu nerozuměla. Impulzy přišly z mauzolea. Kdybych náhodou nebyla zrovna nablízku, vůbec ničeho bych si nevšimla. Byly slabé, jako by přicházely z dálky tisíce světelných let.... Nebo z ještě větší dálky."

Oba její posluchači mlčeli.

„Trvalo to asi pět minut," pokračovala rychle Betty. „Jediné, čemu jsem rozuměla, bylo: rychle přileťte! Kam a proč, to mi uniklo."

Deringhouse a Freyt si vyměnili pohledy. „My víme kam," uklidňoval ji Deringhouse a sklouzl ze stolu. „Vy jste nebyla příliš zevrubně informována o událostech před Rhodanovou smrtí, proto nemůžete vědět, kde se Ellert zdržuje- My to však víme velmi dobře. Spíš by nás zajímalo, proč tam máme letět. Měla jste dojem, že by se Ellert něčeho bál?"

„Ano... i ne," odpověděla s rozpačitým úsměvem na rtech. „Má strach, ale podle všeho to není strach o něj, ale o někoho dalšího. Bylo to, jako by volal o pomoc pro někoho jiného."

Deringhouse vzhledl. „A řekl, abychom přišli rychle, že? Ale nevíme, proč..."

„Právě to se musíme co nejdříve dozvědět," vysvětloval Freyt a vstal. „Betty, budete mít námitky, jestliže vám okamžitě přeruším dovolenou?"

Betty se usmála. „Ani v nejmenším, maršále Freyte," odpověděla.

„Pak se do odvolání zdržujte v blízkosti mauzolea," požado-

val Freyt. „Neradi bychom zmeškali další Ellertovo volání. Mimochodem: kde vlastně vězí ten namyšlený myšob?“ Deringhouse pokrčil rameny. „Nikdo mi nikdy nevysvětlil, co bytosti jeho druhu vlastně dělají se svou dovolenou. Ale určitě bude možné ho okamžitě sehnat.“

Betty se zasmála. „Viděla jsem ho před několika hodinami. Volal mi, že bych se měla přijít podívat na jeho zahradu.“

„Na zahradu?“ vyhrkli překvapeně Freyt a Deringhouse jako z jedné úst.

Betty přikývla. „Ano, koupil si kousek země a pěstuje na něm... samou mrkev!“

Na pár vteřin zavládlo v pracovně maršála Freyta ticho- Ale pak se všichni tři rozesmáli. Smáli se dlouho, přesně do chvíle, než se Betty zarazila.

„Co se děje?“ vzdychl Freyt.

Betty neodpovídala. Na čele jí vyvstaly vrásky, oči se jí zpola zavřely. Bylo zřejmé, že se s m' někdo spojil telepatickou cestou. . Když znovu otevřela oči a podívala se na Freyta, vypadalo to, že se zase bude muset smát. „Stěžoval si,“ vysvětlovala, „že se mu smějeme.“

„Kdo?“ „Myšob Cucky.“

Freyt vytřeštil oči. „Panebože, copak on nás mohl na takovou vzdálenost slyšet?“

„Tvrdil, že jsme se smáli dostatečně intenzivně,“ odpověděla Betty. „Zároveň nám dává na uvážení, zda by na tom potravinová situace Sluneční říše nebyla lépe, kdyby každý udělal totéž co on: totiž že by si každý obstaral potravu sám.“

Conrad Deringhouse se zamračil. „Až ho příště budeme potřebovat k akci, určitě bude chtít, abysme mu do kosmické lodě naložili vagón jeho vlastních mrkví.“

Maršál Freyt opět zvažněl. „Dám mu vědět, aby s vámi sdílel hlídání mauzolea, Betty,“ rozhodl. „Mauzoleum musí být stále

střeženo. Nesmíme propást ani jedno z Ellertových volání. Cucky dorazí za pár minut."

Betty mu podala ruku. „Budu pozorná," slibovala. „Možná, že budu rozumět lip, když se postavím přímo před vstupní dveře."

Freyt povzbudivě kývl. Betty se rozloučila i s Deringhousem a vyšla ven. •

„Co máte v úmyslu udělat?" zeptal se Deringhouse, jakmile se za ní zavřely dveře.

„Podívat se tam," odpověděl Freyt. „Musíme vědět, proč nás Ellert volal. Nasednete na křižník CALIFORNIA, poletíte až do oblasti Gray Beastu a skočíte prasklinou v prostoru na planetu Hádés. Dobře víte, co se s Ellertem děje. Jeho lidské tělo leží tady u nás v mauzoleu - bez života, zdánlivě mrtvé. Jeho duše však existuje v jednom z těl Druufů ve vedlejší Časoprostoru. Netuším, jak se k Ellertovi dostanete. Hlavně se nepokoušejte na vlastní pěst přistát na Druufonu, mateřském světě Druufů. Vezměte si s sebou silného telepata, který by se z Hádésu pokusil spojit s Ellertem. Kromě toho pak můžete dělat, co budete sám považovat za správné. Obávám se, že jsem vám dal už příliš mnoho rad a instrukcí."

Deringhouse se usmál. „Klidně bych jich bral ještě víc," řekl. „Aspoň nebudu mít takovou zodpovědnost."

Maršál Freyt jako by jeho odpověď už neslyšel. Zamyšleně pohlédl k oknu.

„Doufejme, že vám Cardif nebude dělat potíže," začal znovu Deringhouse.

Freyt se odvrátil a mávl rukou. „On a jeho příznivci jsou pod kontrolou. Kdyby se pokusili podniknout něco proti vládě, budou okamžitě zatčeni a zavřeni do vězení. Nemyslím, že by Cardif byl mužem, který by vydržel dlouho zlobit."

Deringhouse přikývl. Znal poručíka Thomase Cardifa z vlastní zkušenosti. Thomas Cardif byl synem Perryho Rhodana z manželství s Arkonidankou Thorou. Po otci zdědil zevnějšek, po matce Část její dřívější bytosti, která se vyznačovala vědo-

mim vysokého postavení a hlubokém pohrdáním primitivními obyvateli planety Země. Cardif, jak Deringhouse poznal, byl sice pilný a pracovitý muž, nikoli však spolehlivý člověk.

Když před několika dny přišla zpráva o smrti Perryho Rhodana a o zničení základny na planetě Gray Beast, Cardif se objevil v ústředním sídle vlády a oznámil, že jen on sám může být právoplatným následovníkem svého otce, protože jedině on „má správnou krev“.

V podstatě to bylo vyhlášení války. Cardif byl dostatečně chytrý, aby věděl, že mu tento výstup přístup k moci neumožní.

Protože se velmi podobal Perrymu Rhodanovi, snadno našel přívržence. Perry Rhodan byl idolem Pozemšťanů a existovala celá řada lidí, kteří byli politicky dostatečně nezkušení, aby se k Thomasi Cardifovi přidali.

Cardif a jeho lidé chtěli uspořádat policejně zakázanou demonstraci se vším všudy. Policie je však rozehnala a „Cardifianerové“, jak je Freyt nazval, od té doby pracovali v úplné ilegality.

„Ne,“ zdůraznil ještě jednou maršál Freyt. „Ohledně Cardifa si nedělám starosti. Existují lidé, které musíme brát mnohem vážněji než jeho... Především alespoň prozatím.“ Svrátil čelo, podíval se na Deringhousea a s předstíranou zlobou dodal; „Proč tady ještě stojíte? Dejte se laskavě do práce!“

Deringhouse zasalutoval, „Rozkaz, pane maršále!“ odpověděl s úsměvem.

Freyt mu podal ruku. „Připravte se rychle, ale pečlivě,“ radil. „Nerad bych hledal nového velitele flotily- A ještě jednou se tady zastavte, než odstartujete.“

Deringhouse přikývl, pak se obrátil a odešel. ^ A

^

Potřebovali půldruhé hodiny, aby vyslali všechny signály, které si vymysleli. Pak už byli natolik vyčerpaní, že se neudrželi na nohou. Museli si lehnout na podlahu a lapat po dechu.

V těchto chvílích úplného vyčerpání, kdy by nebyli schopni ubránit se ani útoku malého dítěte, se otevřel vnitřní vstup a vstoupilo pět Druufů s odjištěnými zbraněmi, i

Perry Rhodan zvedl hlavu. To bylo také jediné, co ještě dokázal udělat. Pohlédl na Druufy, jejich hranatá, tři metry vysoká obří těla a věděl, že jeho plán nevyšel. Svěsil hlavu a udeřil se Čelem o podlahu.

Mechanický, bezvýrazný hlas oznamoval: „Je překvapivé, jak činorodí jste v bezvýhodné situaci. Byli jsme donuceni obdivovat vaši houževnatost. Ale jistě pochopíte, že nemůžeme nečinně přihlížet, jak alarmujete celý vesmír, a to jenom proto, abyste už nebyli našimi hosty.“

Překládání řeči Druufů chvíli trvalo, protože tlumočnický byly přístroje, které byly vyvinuty na Zemi. Druufové žili v jiném časoprostoru, což znamenalo, že žili dvakrát pomaleji než Pozemšťané.

Perry Rhodan si to uvědomoval ve chvíli, kdy se pokoušel vstát, a doufal, že na to pomyslí i jeho druzi. Druufy zatím ještě nenapadlo, že Pozemšťané jsou rychlejší než oni, a pokud by Pozemšťané tohoto efektu mohli využít jako zbraně, pak bylo lepší udržet ji nyní ještě v tajnosti.

Rhodan ztěžka vstával na nohy. Usmíval se.

„Je mi moc líto, že vám děláme potíže,“ řekl. „Přirozeně, že vašim pohostinstvím nepohrdáme, naopak: Doufáme, že pokud někdo naše volání zaslechl a přiletí sem, stane se společně s námi vašim hostem.“

Přední tři Druufové vstoupili do místnosti. Dva zůstali stát ve vchodu. Perry Rhodan se díval, jak se k němu ty tři obří postavy blíží, a ptal se sám sebe, co s nimi asi tak mají v úmyslu. Druufové byli potomky hmyzu. Měli čtyři velké mandlové oči, symetricky rozdělené na horní polovině hlavy, a jejich tělo připomínalo hrubě otesaný kvádr kamene. Bylo nesené dvěma sloupovitými nohama, které by dělaly Čest i slonovi.

Perry Rhodan mimoděk o dva kroky ustoupil, ale hlas z ma-

lého přístroje, který nesl čelný Druuf na prsou, ho uklidňoval:
„Nemusíte se ničeho obávat. My nejsme přáteli hrubého násilí.
Kromě toho jsme si jisti, že proti našim návrhům nebudete nic
namítat."

„Proti jakým návrhům?" zeptal se Perry Rhodan. „Chápeme, že
tady dole se vám příliš nelíbí. Jistě oceníte naše
přátelství mnohem více, když vám každému dáme svůj vlastní pokoj."

Perry Rhodan horečně uvažoval. Takže oni je chtějí rozdělit...
„Myslím," odpověděl s úsměvem, „že tato nabídka je pro nás vzhledem
k nejružnější věci zcela nepřijatelná. Ovšem obávám se, že můj
názor vás příliš nezajímá, že?" „Správně," potvrdil tlumočník. „Podejte
mi ruku!" Rhodan překvapeně poslechl. Zvedl ruku a podal ji
Druufové. Druuf ji stiskl pravačkou a ve stejné chvíli Rhodan zjistil, že
v levé drží přístroj, který připomíná injekční stříkačku. „Co to má
znamenat?" zeptal se ostré a rychleji, než chtěl. „Ušetříme vám námahu
spojenou s převlékáním do těžkých skafandrů. Tento prostředek je
naprosto neškodný. Na několik minut omezí životní funkce vašeho těla
na minimum. Nebudete například vůbec potřebovat dýchat, takže vám
neuškodí ani jedovatý metanový vzduch této planety."

Perry Rhodan se pokusil ruku vytrhnout, ale nešlo to. Druufové měli
obrovskou sílu. Pocítil krátké bolestivé bodnutí do předloktí a téměř
okamžitě začínal ztrácet vědomí.

Ještě než se však zřítíl k podlaze, jako blesk se dostavil nový nápad.

^ ^ ^

Kapitán Rous považoval objev Petera Rayleigha za natolik zajímavý,
aby se o něj postaral sám - dostatečně intenzivně. Tak to bylo správně,
protože Rayleigh sám by pravděpodobně nikdy nezjistil, o čem při rychlé
změně gravitačního pole vlastně jde.

Několik minut zíral na celou řadu záznamů, a pak se obrátil na Rayleigha, který stál za ním a díval se mu přes rameno:

„Všiml jste si něčeho, seržante?”

Peter Rayleigh na tuto otázku čekal: „Ne,” odpověděl podle pravdy.

„Nic mě nenapadlo.”

Rous zavrtěl hlavou.

„Tihle mladí lidé,” zamumlal. „Máte v kapse mikroskop a myslíte si, že můžete zapomenout na vážené a ctěné dorozumívací metody svých předchůdců.”

To byla poněkud podivná poznámka, protože Rous nebyl o mnoho starší než Rayleigh, ale mladý seržant si to ani neuvědomoval. Dostal nápad- Rous mluvil o ctěných metodách dorozumívání, takže mohl mít na mysli pouze...

„Porovnejte časové odstupy!” přerušil Rous jeho myšlenkový pochod.
~.

„Přesně-to jsem chtěl právě udělat,” odpověděl seržant. „U prvních tří znamení činí odstup obou výkyvů dvacet až třicet vteřin. U znamení Čtyři až Šest je to odstup půldruhé minuty, tedy devadesát vteřin. U posledních tří je to opět dvacet až třicet.”

Kapitán Rous spokojeně přikývl, „Dobrá. Takže je to takto: krátce-krátce-krátce... dlouze-dlouze-dlouze... krátce-krátce-krátce. Co to znamená?”

„To je...,” vzrušeně zakoktal Rayleigh, „to je morseovka!”

„Jste chytré dítě, seržante,” zabručel Rous. „Ano, je to morseovka. Staré nouzové volání pozemské námořní a letecké flotily: SOS!”

Vstal.

„Zůstaňte na svém stanovišti, seržante!” přikázal Rayleighovi. „Stanice má okamžitý poplach. Zavolejte mě, pokud by se stalo něco nového- Pokud bych tu nebyl, obraťte se na některého z mých důstojníků. Rozuměl jste?”

„Rozuměl, pane.”

Kapitán odešel neobvykle rychle ke dveřím, vyběhl ven a nechal Rayleigha o samotě.

Marcel Rous vůbec netušil, co to podivné volání může znamenat, kromě faktu, že se někdo nacházel v nebezpečí. Někdo, kdo znal Morseovu abecedu, a tudíž to byl s velkou pravděpodobností Pozemšťan. Brzy by se měl také dozvědět, odkud jeho volání přišlo.

Marcel Rous se rychle vrátil do své pracovny, vyhlásil interkomem poplach na základně a vyslal několik počítačových odborníků, aby zhodnotili záznamy všech měření změn gravitačního pole. ;

Zároveň se pustil do práce na svém osobním počítači. Zatímco pracoval, zabýval se v myšlenkách neznámým, který odvydával volání o pomoc. Před několika dny bylo přerušeno spojení se třemi loděmi Pozemšťanů, které zásobovaly Hádés. Stalo se tak z bezpečnostních důvodů. Vesmírný sektor v oblasti přechodné zóny obou časoprostorů se hemžil arkonidskými loděmi a křižníky Druufů. Tři zásobovací lodě se tedy stáhly do méně nebezpečné oblasti a čekaly na další rozkazy.

Pro Marcela Rouse to znamenalo: žádná z těchto lodí to nemohla být. Volání SOS přišlo od někoho jiného, od někoho, kdo byl očividně zbaven všech obvyklých technických prostředků, takže se musel chopit zcela neobvyklé metody.

Marcel Rous byl dosud hluboko ponořen do svých úvah, když dorazily první výsledky měření. Z počítačového oddělení dostal hromadu registračního papíru s grafickými záznamy z Rayleighova přístroje.

Rous se okamžitě pustil do práce. Nakrmil svůj vlastní počítač. Zjistil, že vzdálenost Činila miliardu a tři sta milionů kilometrů. Tato hodnota byla natolik překvapující, že Rous požádal stroj o zopakování celého početního procesu a uvěřil teprve, když dostal podruhé stejný výsledek. Potom požádal počítač, aby v určené vzdálenosti vyhledal souřadnice možných prostorů, odkud se dalo vysílat.

Z počítačového oddělení mu po několika minutách přinesli výsledky. Doručil je mladý seržant. Rous na něj pozorně pohlédl.

„Jedná se o jednu z dvašedesáti planet této soustavy, pane," vysvětloval seržant.

„O kterou?"

„O šestatřicátou, pane. Ještě nemá žádné jméno."

„Co o ní ještě víme?"

„Je to největší planeta soustavy, pane," odpověděl seržant. „Průměr více než dvě sté tisíc kilometrů. Atmosféra metan a amoniak. Gravitace na povrchu dvě celé Šest g. Průměrná roční teplota zhruba pět stupňů Celsia. Poměrně chladný svět. Pochopitelně neobydlený."

Rous mávl rukou.

„Neříkejte pochopitelně! Signály přicházejí přímo odtud."

Seržant zatím o žádných signálech nevěděl, a proto se zatvářil zmateně. Marcel Rous se tím nedal splést.

Dál soustředěně přemýšlel. Dostal nápad- ale byl tak překvapující a nepravděpodobný, že jej chtěl opět zamítnout. Ale nápad ho fascinoval, a proto se nad ním ještě chvilku zamýšlel. Lámal si hlavu a přisel na to, že to, co ho napadlo, je sice nepravděpodobné, avšak nikoli nemožné. A pokud by se nápad potvrdil, pak by on tady na Hádésu způsobil největší senzací pozemských dějin.

Jak by se nějaký Pozemšťan, který znal nejméně dvě písmena staré Morseovy abecedy, mohl dostat na metanovou planetu v soustavě Druufů? Určitě ne dobrovolně. Tedy buď vinou nějaké havárie, nebo jako zajatec Druufů. Možnost havárie prakticky vyloučil. Od chvíle, kdy existovala základna na Hádésu, neměl žádný Pozemšťan zapotřebí riskovat přímý let. Materiál, i lidé byli na Hádés dopravováni pomocí transmiteru.

Takže muselo jít o zajatce Druufů. Kdypak se stalo, že by Druufové dostali do rukou loď Pozemšťanů? Kde asi mohli získat nějaké zajatce? Kdo z Členů pozemské flotily byl pohřešován?

Kapitán Rous si nenamlouval, že by byl informován, pokud by se ztratil nějaký obyčejný voják a pokud by padl do rukou

Druufům. Mohlo se to stát. Ale Rous na druhou stranu nevěřil, že by byl obyčejný voják schopen použít gravitační generátor k vysílání Morseových znaků.

Existovali však čtyři lidé, které celé lidstvo již deset dní pohřešovalo a o kterých si všichni s jistotou mysleli, že jsou po smrti. Protože byli překvapeni arkonskými bombami při útoku na Gray Beast. Bylo možné, že by tito čtyři oproti všemu očekávání z Gray Beastu unikli a dostali se do zajetí Druufů?

Kapitán Rous zkoumal své svědomí. Nebylo v tomto případě přání
otcem myšlenky?

Ne. Koneckonců dosud neexistoval důkaz, že Perry Rhodan skutečně zemřel,

^ A ^

Vesmírný sektor, ve kterém se CALIFORNIA po dlouhé transici přes šest tisíc světelných let vynořila, byl plný stop cizích kosmických lodí. Malé ionizační komory, které sloužily k zachycování důkazů nejmenších částic v okolním prostoru, vykazovaly zbytky plazmatické pohonné hmoty a celé laviny impulzů. Všude v okolí byly kosmické lodě, všechny však dostatečně daleko, aby pro CALIFORNII neznamenal bezprostřední ohrožení.

To se však mohlo rychle změnit. Arkonidská blokádní flotila, která měla za úkol bránit lodím Druufů ve vstupu do Einsteinova časoprostoru, se skládala ze tří tisíc jednotek. Pro Arkonidany by nebylo nijak těžké poslat pár svých lodí proti osamělému křižníku Pozemšťanů. California sice byla rychlá a obratná, ale relativně slabě vyzbrojená.

Conrad Deringhouse předal velení lodi majoru Ostalovi. Cly-de Ostal byl starý vesmírný vlk. Věděl, oč při této akci půjde. Měl zkušenosti s bojovou technikou arkonidských robotských lodí a jeho transice byly vždy mistrovským kouskem galaktické navigace.

Deringhouseova speciální jednotka byla připravena ke startu. Byli v ní tři Členové. Samotný Deringhouse, teleporter Ras Čubaj a myšob Gucky, nejschopnější mutant flotily.

Trojice se oblékla do skafandrů a čekala na okamžik, ve kterém CALIFORNIA dospěje k bodu, ze kterého se budou moci pomocí transmiteru přenést na Hádés. CALIFORNIA byla pro takovou akci dobře vybavena: měla tři transmitery, pro každého člena výpravy jeden.

Ale zatím se CALIFORNIA pohybovala pořád ještě více než patnáct milionů kilometrů od nejbližší praskliny v prostoru a nikdo se neodvažoval vzít na sebe riziko, aby skočili doprostřed nejistoty.

Major Clyde Ostal mel v této chvíli své pochybnosti. Zamyšleně a starostlivě sledoval zaměřovači přístroje a věděl, že by CALIFORNIA mohla být napadena. Arkonidané do této oblasti nepřiletěli na piknik: měli oči otevřené, aby jim neunikla ani jediná loď Druufů, a se stejně otevřenýma očima by jistě zachytili i zvýšení rychlosti, a tím pádem i zvýšení energetické spotřeby pozemského křižníku. CALIFORNIA se zatím setrvačně pohybovala zbytkovou rychlostí, získanou před transicí.

Clyde Ostal se otočil v křesle a podíval se na generála Dering-housea, který trpělivě vyčkával ve svém transmiteru.

„Máme jen dvě možnosti, pane," vysvětloval. „Bud' zrychlíme pomocí agregátů, anebo se krátkou transicí dostaneme až k prasklině v prostoru."

Deringhouse zamyšleně sledoval projekční plochy monitorů.

„Obě možnosti jsou svým způsobem mizerné," odpověděl s nechutí. „Pokud použijeme agregáty, tak nás zaměří, ale aspoň uvidíme, co se kolem nás děje. Vykonáme-li však krátkou transici, sice nás nezaměří, ale také nebudeme vědět, kde se vynoříme. Pro mě za mě si můžeme hodit korunou, majore."

Ostal se zašklebil. „Já se raději rozhoduji podle logických, úvah," poznamenal, „ale momentálně se zdá, že tady žádné nepomůžou."

Deringhouse vstal a vyšel ven ze svého transmitteru. Pak přistoupil k Ostalovi, položil mu ruku na rameno a sklonil se, aby se podíval na detektory. Chvilí je mlčky sledoval. Potom ukázal na jedno místo na monitoru, kde bylo vidět nejméně záblesků.

„Tam se toho asi příliš mnoho neděje," vysvětloval Ostalovi. „Pokud skočíme do této oblasti, budeme na tom pravděpodobně nejlépe."

^Ledaže by tam letěla arkonidská flotila bez zapnutých pohonných agregátů, stejně jako my," podotkl Ostal-

„Správně," souhlasil Deringhouse. „Ale nějaké riziko na sebe přece jenom vzít musíme a tohle se mi zdá být tím nejmenším."

Clyde Ostal odečetl údaje z projekční plochy. „Pěťadvacet milionů kilometrů od našeho momentálního stanoviště," konstatoval. „Ale jenom osmdesát tisíc od praskliny v prostoru."

„To je přesně to, co potřebujeme," řekl rychle Deringhouse. „Tak honem, nač ještě čekáme?"

Clyde Ostal všechno co nejrychleji připravil. Počítač dostal za úkol připravit transici, muži na zbraňových stanovištích obdrželi rozkaz být v následujících minutách připraveni a tři Členové speciální jednotky v klecích transmitteru si udělali pohodlí, aby překonali Šok z transice bez újmy na zdraví.

Transitní Šok byl krátký a snesitelný. Obraz na panoramatických monitorech se rázem změnil. Rudá záře kolem praskliny byla hutnější a temnější a prasklina samotná připomínala otevřenou tlamu příšery, která hrozila CALIFORNII spolknout. Daleko na konci praskliny se propast zužovala do zářivého bodu.

Jeho světlo přicházelo z jiného světa. Tam začínal časoprostor Druufů.

Conrad Deringhouse se sklonil, přitáhl mřížové dveře transmitteru a zavřel je. Gucky a Ras Čubaj následovali jeho příklad. Zaklapnutí zámků bylo jedinými zvuky v napjatém tichu velí-nu. Deringhouse uzavřel helmu svého skafandru. Pak položil ruku na opěrku křesla a zmáčkl jedno z tlačítek. To znamenalo,

že transistory na Hádésu upozorňuje, aby se připravily. Museli ještě pár vteřin počkat na potvrzení příjmu signálu.

A právě těchto pár vteřin málem stačilo, aby celá akce skončila ve svém zárodku.

Ve stejném okamžiku se ozval hlas Clydea Ostala a poplašné sirény zaječely. Po zelené obrazovce velkého zaměřovacího monitoru přelétl svítící bod. Vlevo se pak objevily další a pohybovaly se také jako ten první k centru obrazovky- CALIFORNIA byla obkličována arkonidskými loděmi. Arkonidané zaměřili loď Pozemšťanů okamžitě po jejím vynoření a hned se pustili do práce, aby zjistili, kdo to pronikl do jejich sféry.

Clyde Ostal vypnul ječení poplašných sirén, aby ho bylo slyšet. Jeho rozkazy byly krátké a jasné. Zbraňové systémy CALI-FORNIE dostaly povolení k palbě, mužstvo bylo informováno, že může každou chvíli počítat s novou transicí-

Conrad Deringhouse mezitím seděl ve svém transiteru a Čekal na zelenou signálku. Držel ruku na páčce, která by okamžitě vyvolala transport, jakmile by se cesta otevřela. Mřížemi své klece viděl, že i Ras Čubaj a Gucky čekají stejné napjatě na rozhodující okamžik.

Ale proč nepřicházel signál?

„Pokud během deseti vteřin nedostaneme znamení," vykřikl Deringhouse na kapitána lodi, který řídil její obrannou Činnost, „pak zmizte!"

Clyde Ostal přikývl, aniž by se na Deringhousea otočil. Jeho pohled mířil na zelený monitor zaměřovačů, na kterém se neustále objevovaly nové reflexy vynořujících se arkonidských lodí.

Conrad Deringhouse počítal vteřiny.

...pět... šest... sedm...

Conrad Deringhouse odtáhl ruku z páčky. "Vypadalo to, že znamení o příjmu signálu nemůže přijít, aniž by se zhoršila situace CALIFORNIE. Pak se ochranný energetický štít lodi rozzářil pod zásahem nepřátelské paprskové střely.

A ve stejnou chvíli se rozsvítila zelená kontrolka!

Deringhouse neměl ruku dál než pár centimetrů od páčky. Okamžitě
za packu chytil a vykřikl: „Jdeme na to!“
Pak škulbl rukou. Páčka se pohnula a ve stejném okamžiku ve-lín
CALIFORNIE pro Conrada Deringhousea zmizel ze světa.

^ A ^

i

Místnost byla temná a chladná. Pěny Rhodan se probudil s nepříjemnou
myšlenkou na to, Čemu Druufové říkali pohostinnost. Napřímil se a
konstatoval, že to ujde. Alespoň nelhali ohledně toho léku, který mu
aplikovali. Neměl žádné nepříjemné následky.

Rhodan natáhl ruce a pokusil se ohmatáním zjistit obrys svého
vězení. Bylo to prosté. Místnost byla přibližně čtvercová a každá stěna
měřila přibližně Čtyři metry do délky-1 když vyskočil, jak nejvýše
mohl, na strop nedosáhl.

V jedné ze stěn byly asi dveře. Rhodan cítil dvě paralelní škvíry.
Zároveň tam vládla umělá gravitace. Nedosahovala větších hodnot než
na Zemi. Rhodan se tomu divil. Když už ho Druufové zavřeli do
chladné temné cely, kde nestálo nic, jednom on
sám, pak bylo divné, že si dali tu námahu a ulehčili mu existenci
umělou gravitací.

Potom si zase vzpomněl na nápad, který měl těsně předtím, než ho
injekce zbavila vědomí. Posadil se na zem a pokoušel se
koncentrovat. Úspěch jeho plánu spočíval v tom, jak dobře Fellmer
Lloyd dokáže číst jeho myšlenky.

„Fellmere, poslouchejte," začal. Mluvil polohlasem, protože tak
bylo možné myšlenky lépe formulovat. „Řekl bych, že vaše situace je
podobná té mojí: temná cela, čtyřikrát Čtyři metry, poměrně vysoká,
bez nábytku. Zdánlivě pevně uzavřené dveře. Páchne to tu. To bude
čpavek.

U dveří musí existovat nějaký otevírací mechanismus, funguje
pravděpodobně přiložením dlaně jako ostatní mechanismy zdejších
dveří. Nemyslím, že by ho Druufové zablokovali. Proč

taky? Za dveřmi je jedovatá atmosféra a my nemáme skafandry. V tom se nic nezměnilo. Pokuste se najít ten mechanismus.

Vycházím z toho, že dokážete zhruba na minutu zadržet dech. Déle snad ani nebude zapotřebí, aby se člověk dostal z jedné dveří do druhých. To jsou základní předpoklady mého plánu. Nyní si poslechněte zbytek..."

^ A ^

Pozemšťané dali Druufovi jméno Tommy. Jeho skutečné jméno se skládalo z celé série ultrazvukových tónů, které nebyly pro lidské ucho slyšitelné a pro lidský jazyk vyslovitelné.

Podle jeho oblečení bylo znát, že je to vysoce postavený muž. Byl oblečen v něčem, co bylo zároveň pracovním oděvem, ochranou před zářením a skafandrem. Pro Druufy byla tmavošedá nejkrásnější barvou.

Jakkoli byli Druufové jiní než lidé, jejich myšlenky se pohybovaly téměř ve stejných drahách. Tento Druuf například seděl za obrovitým stolem a pracoval. Veškerou svou pozornost soustředil na propočet, jak dlouho ještě bude muset trčet v nepřívětivých halách základny na metanové planetě, dokud nebude vystřídán.

Převzal funkci velitele základny, protože Čekal povýšení, jen co se vrátí na Druufon. Pro tento účel obětoval půl druufonské" ho roku a strávil jej v jeskyních na metanové planetě. Teď už mu zbývalo jenom několik dní. S příchodem následovníka se dalo počítat každou chvíli.

Tommy myslel i na to, že promyšlené umístění čtyř zajatců a zabránění možnosti jejich útěku se zcela určitě odrazí na hodnocení jeho výkonu jako velitele základny.

Jeho čtyři oči se zaleskly, jakmile se začal opět věnovat práci, která před ním ležela na stole. Ohlásila se mu totiž komise vysokých úředníků. Měla na metanový svět dorazit za několik druufonských dní, i když se nedalo přesně říct, zda přiletí ještě

v jeho úředním Čase, nebo až už tu bude vládnout někdo jiný. Pro Tommyho bylo nepříjemné pomýšlet na to, že by se měl postarat o zabezpečení a občerstvení deseti nebo dvanácti úředníků.

Zároveň však musel přemýšlet, co má jejich návštěva znamenat. Úředníci měli přiletět kvůli výsledku zajatců. Mezi jmény členům komise byli i nejvyšší aristokraté Druufonu. Proč se takoví šlechtici vydávají na nepohodlnou cestu k jedovaté planetě, místo aby dali zajatce dopravit na Druufon a vyslechli je doma?

Tommy nevěděl, kdo jsou zajatci, které měl hlídat. Byli mu předáni z kosmické lodi s upozorněním na Pozemšťany, nebo jak se jim vlastně říkalo v řeči Druufů - a že je v Žádném případě nesmí nechat utéct. Ovšem na druhou stranu patrně nikdo netušil, o koho se jedná, a skutečnost, že komise úředníků přiletí z Druufonu na metanovou planetu, naznačovala, že na Druufonu budou chtít patrně udržet v tajnosti nejen identitu zajatců, nýbrž i fakt jejich zajetí.

Tommy studoval listinu ohlášených úředníků a měl pocit, že si o tomto problému bude muset promluvit s některými podřízenými důstojníky. Sáhl po malém videofonu, který stál na stole před ním, a zmáčkł tlačítko. Obrazovka se rozsvítila a ozval se tón.

Ale nic na ní neviděl.

Vyšel ven. V této části podzemního zařízení bylo postaráno o obvyklou gravitaci jako všude na Druufonu. Tommy vstoupil na transportní pás a vyjel daleko dopředu až ke vstupu do místnosti, do které se před chvílí snažil proniknout pomocí videofonu. Bez dalších formalit otevřel vstup a vešel.

V místnosti nikdo nebyl. Jeho podřízený Oscar se patrně někam vytratil. Tommy zlostně sykl jeho jméno, ale nedostával odpověď. Obešel tedy psací stůl a podíval se za něj-

A tam Oscara spatřil- Ležel za stolem a oči měl zavřené. Tommy vyjel překvapením a sklonil se, aby se podíval, co

se jeho podřízenému stalo. Sálh mu na ruku. Byla chladná a bez života. Potom mu hmatl na tepnu na předloktí. Na několik strašlivých okamžiků si myslel, že Oscar je mrtev, ale pak, když uvolnil sevření, nahmatal tichý pulz.

Hledal zranění a také je našel. Našel je u kolegy na zátylku. Rána, kterou Oscar dostal, musela být poměrně silná. Anebo prostě spadl ze židle, to bylo také možné. Každopádně nyní bylo jasné, proč se nehlásil. Zranění představovalo vážné nebezpečí. V místě, kde se udeřil, byla jeho lebka promáčknutá dovnitř. Kdyby byla rána jen o něco málo silnější, Oscara by to stálo život. Takhle alespoň zůstávala naděje, že to přežil - pravděpodobně však se značnými následky na psychice. Mozky Druufů byly velice citlivé a zranitelné, pokud útočník věděl, kam má udeřit.

Tommy věděl, co teď musí udělat. Musel zavolat lékařskou službu, aby Oscarovi poskytl první pomoc. Pak se také musel postarat, aby Oscara odvezli na Druufon- Tady na metanové planetě by ho nikdo nevyléčil. Tommy na vteřinku zapřemýšlel, zda tato událost nemůže vrhnout špatné světlo na jeho schopnosti jako velitele, a řekl si, že snad ani ne. Pokud Oscar upadl a zranil se sám, byla to jeho vlastní věc.

Tommy se napřímil- Stálo ho to hodně námahy, protože všechny polohy těla kromě vzpřímené byly pro Druufy nepohodlné včetně sezení, takže když se napřimoval, tělo měl už celé zdřevěnělé. Postavit se znovu do vzpřímené polohy ho stálo mnoho sil, a proto si příliš pozdě všiml té směšně malé bytosti, která stála nahoře na pracovním stole. Bytůstka držela jakýsi třpytící se podlouhlý předmět, který byl delší než ona samotná, svírala jej v obou rukou a hrozivě s ním mávala. Tommy se pokoušel uhnout úderu, ale nepodařilo se mu to. Rána ho zasáhla přesně na stejném místě jako před chvílí Oscara. Tommy se zapotácel, udělal krok dozadu a pak se zřítíl na svého podřízeného.

Už neviděl, jak bytost odhazuje lesklý kyj, jak zlostně nadává a masíruje si ramena.

^ A ^

Felimer Lloyd se masíroval. Srazil k zemi dva Druufy a-každá z obou ran ho stála spoustu sil.

Pian Perryho Rhodana vyšel!

Přitom to bylo tak prosté. Základním předpokladem bylo, že Člověk vydrží několik okamžiků nedýchat ve směsi Čpavku a metanu, která vytvářela zdejší vzduch- Tento vzduch zaplňoval hlavně chodby podzemí. Každá z místností však měla speciální dvojitý vstup pro výměnu atmosféry během několika vteřin, takže stačilo pevně sevřít ústa a přitisknout si ruku na nos, vyřítit se na chodbu a proniknout do nejbližší místností. Jediným nejistým faktorem plánu byla gravitace. Perry Rhodan Čekal, že mimo cely zajatců bude vládnout normální tíže metanové planety. Za těchto okolností by bylo velmi těžké přeběhnout po chodbě. Díky Šťastné náhodě byla v této části podzemí gravitace stejná jako na Druufonu, to znamená 1,95 g.

Perry Rhodan a Felimer Lloyd se po domluvě vydali na cestu společně. Jeden viděl druhého, když vybíhali ze svých cel, jeden doleva, druhý doprava.

Původně si mysleli. Že se Druufové budou zdržovat v odlehlejší části podzemního objektu. Úvahy pramenily z jejich lidské mentality; cely zajatců ležely ve sklepě, kanceláře v prvním patře. Pelimer Lloyd však brzy poznal, že Druufové o této věci uvažují poněkud jinak, ale ještě předtím měl to Štěstí, že se vrátil do jakéhosi skladu.

Našel tam řadu regálů s bezpočtem nejružnějších věcí, od drobných šroubečků po třímetrové roury, které byly pravděpodobně náhradními díly pro vzduchotechniku areálu. Lloyd při pohledu na tu spoustu věcí napadlo, že by bylo dobře, kdyby měl zbraň. Zvažoval přitom velikost Druufů a rozlehlost místností[^] ve kterých se zdržovali, a pak zvolil téměř dvoumetrovou železnou tyč. Byla poměrně těžká, ale Felimer věřil, že ji udrží a že s ní bude moci udeřit.

O Pěným Rhodanovi nic nevěděl. Slyšel jen nezřetelné myšlenkové impulzy, ale netušil, odkud a od koho přicházejí. Teprve když se vši silou soustředil, konstatoval, že se v sousední místnosti vlevo vzadu někdo zdržuje. Byl to cizí mozek, který tam uvažoval, byl to mozek Druufa.

To ho vylekalo. Věděl teď, že tato část podzemí není v žádném případě odlehlá či neobydlená. Jednal proto podle pánu, který si přečetl v mozku Perryho Rhodana. Plán vycházel z předpokladu, že se v této oblasti nebude nacházet žádný Druuf. Byl to chybný předpoklad. Perry Rhodan se ocitl v nebezpečí a Fellmer Lloyd neměl žádnou možnost ho varovat.

Vzal do ruky tyč a vydal se na cestu. Tentokrát hospodařil s dechem o něco lépe, a proto se mu dařilo lip i ve chvíli, kdy vstoupil do nejbližších dveří. Jakmile se mohl opět nadechnout, zaslechl z místnosti kroky. Sotva se prostor mezi oběma vstupy zaplnil vzduchem, vnitřní dveře se otevřely a za nimi stál Druuf, který se přišel podívat, co se to v jeho dveřích děje. Pelimer Lloyd zatím vylezl po trubkách do výšky asi tří a půl metru. Druuf ho sice okamžitě spatřil, ale jeho úlek byl tak velký. Že se několik vteřin nedokázal ani pohnout. Zíral na zvláštní bytost, která visela na stěně, a Fellmer Lloyd měl dostatek času napřáhnout a praštit ho tyčí do zátylku. Nepočítal s tak rychlým úspěchem, ale Druuf se svalil jako pytel. Lloyd slezl dolů na podlahu a prohlédl si ránu, kterou Druufovi způsobil. Nevypadala nijak zvlášť nebezpečně. Ovšem zapůsobila-

Protože musel počítat s tím, že Druuf, který by ležel mezi dveřmi, může vyvolat nežádoucí pozornost, zatáhl ho dovnitř do místnosti, i když ho to stálo spoustu sil, a schoval ho za psací stůl. Potom se pustil do pátrání po nějaké skutečné zbraň.

Přesto však byl donucen svou první zbraň ještě jednou použít. Sotva totiž začal hledat, ohlásil se videofon. Pochopitelně, že hovor nepřijal. Ani by nevěděl, jak ten přístroj použít a obsluhovat. Od této chvíle byl opatrný, a skutečně za pár minut později zaslechl myšlenkové impulzy blížícího se Druufa. Vylezl

na stůl a počkal si na něj. Potom ho vyřídil stejným způsobem jako toho prvního. A úspěch byl stejný.

Hledal nějakou zbraň. Mrštnost byla plná nejrůznějších skříní, velikých i malých, a všechny se daly otevřít stejně jako vstupy do místností: přiložením dlaně na pravé křídlo.

Zhruba po hodině měl Felimer Lloyd prohledány všechny místnosti, avšak nenašel nic, co by vypadalo jako zbraň. Znal předměty podobající se pistolím, které u sebe nosili Druufové, a určitě by žádný takový nepřehlédl.

Pak se zarazil a udeřil se do čela. Já blázen! Kde lidé schovávají svou pistolí? Pochopitelně tam, kam by si pro ni člověk mohl v pravém okamžiku sáhnout.

Obešel ležícího Druufa a všiml si jeho hodnotního označení. Podle všeho to byl vysoký hodnostář, snad generál. To znamená - Tommy.

Pak přistoupil k zásuvkám, které měly trojúhelníkovitý tvar a byly trochu jiné než obvyklé zásuvky Pozemšťanů, nicméně se mu je podařilo otevřít a brzy držel v ruce skutečnou zbraň. Spokojeně si ji prohlížel a zjišťoval, že kromě samotné spouště žádný jiný mechanismus nemá. To bylo dobré. Namířil na dveře jedné skříně a zmáčkl to.

Nestalo se nic. Felimer Lloyd zmáčkl spoušť podruhé. Pořád ještě žádná působnost. Překvapeně si prohlížel zbraň ze všech stran a napadlo ho, že to snad bude paralyzátor. Dveře skříně se daly jen stěží omrácit. Potřeboval pro svá studia jiný objekt.

Ale žádný neměl. A ani mu nezbýval čas, aby nějaký hledal. Tady Šlo o důležitější věci.

Sestoupil dolů a znovu se zadíval na Druufa. Prohlížel si oba bezvědomé Druufy. A dostal dobrý nápad.

^^^

Zpočátku to všechno probíhalo mnohem lehčeji, než Perry Rhodan očekával. Vzdálenost mezi jeho dveřmi a dveřmi nejbližší

místnosti činila asi pět metrů, takže ji urazil zhruba za tři vteřiny. Podstatně déle však trvalo otevření dveří- Od okamžiku, kdy musel zadržet dech, až do chvíle, kdy už mohl vydechnout, uběhlo poprvé celkem padesát vteřin. To se dalo vydržet. Mnohem nepříjemnější bylo, že Čpavek nepříjemně pátil do očí. Rhodan si předsevzal, že příště musí být rychlejší a oči bude mít zavřené. Cesta se nedala splést. Musel jít vždycky při stěně.

Našel Reginalda Bulla a Atlana. Reginald Bull na něj zíral jako na ducha- Allan se usmál a tvrdil, že v této chvíli dostal stejný nápad. Perry Rhodan mu to věřil.

Společně pak začali pátrat po chodbě. Většinou objevili sklady. Našli spoustu nejrůznějších věcí, ale žádnou z nich nemohli dost dobře potřebovat. Hledali zbraně a ochranné oděvy nebo skafandry. Pokud by nic z toho nenašli, pak se klidně mohli vrátit do svých cel a Čekat, až Druufy napadne něco nového. Našli také Čtyři místnosti, které vypadaly jako kanceláře, ale byly prázdné a očividně už delší dobu nepoužívané. Tenká vrstva prachu pokrývala podlahu i nábytek, a pochopitelně, že tam svou zbraň nikdo nezapomněl.

Skutečnost, že nikde nenarazili na Druufa, byla uklidňující. Beze zbrani by jim byli vystaveni napospas.

Asi po dvou hodinách dorazili na místo, kde chodba zdánlivě končila. Byla uzavřena stěnou z přírodního kamene. Ovšem transportní pásy pod ní zajížděly, což Perryho Rhodana naplnilo podezřením, že stenaje pravděpodobně jenom zamaskovanými dveřmi- Pokusili se ji otevřít, ale nehnula se. Atlan vyslovil podezření, že pod ní bude jenom obrací mechanismus transportních pásů.

Každopádně se už nedostali dál. Bezúspěšně prohledali jedenadvacet místností a teď jim zbývala jenom jedna. Pokud ani v té nenajdou, co hledali, situace bude vypadat poměrně beznadějně.

Pronikli tedy do poslední místnosti, a protože atmosféra za chodbou byla stejně jedovatá jako ta vpředu, nemohli pochopi-

. , ,

tělně nikoho nechat před vstupem, aby dával pozor, zda se mezitím neobjeví Druufové, I tato místnost sloužila Jako sklad a na stolech a v regálech ležely tisíce nejružnějších věcí, jedna bezvýznamnější než druhá. '

Zklamaně se obrátili, aby se vydali na zpáteční cestu. Měli ještě šanci, že do cel dorazí nepozorovaně a že budou moci předstírat, že se nic nestalo.

Náhle se však vnitřní dveře vstupu otevřely a obrázek, který se jim naskytl, byl jednoznačný. Tři obrovití Druufové a každý držel v rukou to, co zajatci už dvě a půl hodiny zoufale hledali - zbraně.

^ ^ ^

. Conrad Deringhouse přistál v transmiteru základny na Hádésu. Zámek mřížových dveří cvakl a generál se podíval mřížemi na muže v uniformě kapitána. Poznával velitele základny Marcela Rouse.

„Vítejte, pane," řekl Rous prostě, když Deringhouse vystupoval z transmiteru-

Generál mu podal ruku. Vedle se vynořili Gucky a Ras Čubaj. Rous se usmál, když spatřil malého myšoba ve speciálním ochranném oděvu.

Conrad Deringhouse ze sebe setřásl napětí posledních vteřin na palubě CALIFORNIE. První část akce se zdařila - i když ne zcela bez obtíží, přesto podle plánu. Nebylo žádných pochyb o tom, že CALIFORNIA se už dostala do bezpečí.

„Přicházíte v pravou chvíli," zahájil hovor Marcel Rous. „Ve vesmíru Druufů se něco děje."

Deringhouse na něj překvapeně pohlédl. Rous několika slovy oznámil příjem neobvyklého vysílání SOS, které základna před několika hodinami zachytila.

„Jako výchozí bod toho volání o pomoc," uzavřel Rous, „přichází v úvahu pouze metanový obr, pane. Vypadá to, jako by tam

Druufové drželi v zajetí nějaké Pozemšťany. Této planetě jsme dali jméno: nazvali jsme ji Roland."

„Pěkné jméno," zamumlal Deringhouse. Přemýšlel.

Existovala snad nějaká souvislost mezi voláním SOS a voláním o pomoc, které vyslal Ernst Ellert?

Deringhouse přelétl pohledem transmitterovou stanici. V hale dvacet krát třicet metrů stálo zhruba dvacet těchto přístrojů- Udržovaly spojení mezi základnou na Hádésu v časoprostoru Druufů a Einsteinovým prostorem na druhé straně. Od té doby, kdy tu tyhle transmiery stály, už nebylo nutné létat na lodích přes blokáдовou frontu Arkonidanů a Druufů na druhé straně praskliny mezi oběma časoprostory. Jedinou nevýhodou transmitteru bylo, že se muselo čekat, až bude připraven přijímací přístroj.

„Nebudeme tady stát," navrhl Deringhouse. „Pojďme někam jinam."

Kapitán Rous s úsměvem pozoroval myšoba, který se zvědavě rozhlížel.

Rous je potom odvedl po chodbě do haly, kde byl vzduch chladný a svěží. Tady uvnitř nepociťovali vůbec nic z toho, že před branami základny Číhá pekelný svět, který je neustále jednou stranou přivracen k centrální hvězdě a kde vládnou extrémní teploty, jež neznají žádné střední hodnoty.

Vedle transmitterové haly byly umístěny správní místnosti, mezi nimi i kancelář Marcela Rouse. Měl tam i pohovku, kterou si dal transmitterovat z domova, a pohovka byla právě tím, co myšob Gucky hledal. Jedním skokem se na ní ocitl a udělal si pohodlí.

Kapitán Rous pobočnickovi přikázal, aby hostům připravil občerstvení, a když se pobočník vrátil, pustili se do práce.

„Takže vy jste toho názoru, pane," zeptal se Marcel Rous, „že Ellertovo volání o pomoc a naše SOS mají stejnou příčinu?"

„Chyba," odpověděl Deringhouse. „Nejsem toho názoru. Tvrdím jen, že to tak může být, také proto, že prozatím nemáme na

práci nic Jiného, než se spojit s Ellertem. Musíme vědět, co ho dovedlo k tomu, aby nás zavolał."

Marcel Rous zíral přímo před sebe. Bylo jasné vidět, že mu na srdci leží ještě něco.

„Máte snad ještě nějaké další návrhy, kapitáne?" zeptal se Deringhouse.

Rous přikývl. Jeho slova zněla váhavě.

„Transmitery nám bylo posláno několik rozebraných dálkových průzkumných lodí typu Gazela, pane. Tyto letouny jsme složili dohromady a připravili ke startu. Nemyslím, že bychom nějak příliš riskovali, kdybychom jednu z Gazel poslali na Roland a trochu se tam porozhlédli." Deringhouse přikývl.

„Myslím, zeje to dobrý návrh," souhlasil. „Ovšem Gazela by neměla odstartovat dřív, než se od Ellerta dozvíme, co se děje."

V té chvíli se z pozadí ozval Gucky: „Jenom trošičku trpělivosti... Však já ho seženu!"

Nikdo netušil, co tím sháněním myslí. Ale Guckyho telepatické impulzy už podle všeho mířily k Druufonu. Ellert by se mohl každou chvíli ohlásit a konečně vyřešit hádanku, která je trápila.

^ A ^

Všichni muži na základně zpozorněli. Generál Deringhouse převzal velení. Vypadalo to, jako by muže na základně čekalo po dlouhých dnech klidu něco velkého.

Gazela stála připravena ke startu ve vstupu z hangáru. Nebylo známo, kdo s ní chce letět, a především kam s ní poletí. Fámy však po základně rozšiřovaly, že pilotem bude sám Deringhouse.

Samotný Deringhouse? Oč tady šlo? Chtěl snad zaútočit na Druufon? Že by se Země chystala převzít moc v časoprostoru Druufů? Zrovna teď, jen pár dní po smrti Perryho Rhodana?

Spekulace předháněla spekulaci. Avšak ti, kdo skutečně něco věděli, neprozradili vůbec nic.

Marcel Rous byl s průběhem událostí spokojen. Vzpomínal si na své domněnky, které choval po prvním zachycení signálu SOS. Pokud by Šlo skutečně o tak důležité lidi, jako byli Pěny Rhodan, Reginald Bull a Arkonidan Atlan, pak bylo lepší, když odpovědnost nesl někdo jiný. Následky chybných kroků by byly nedozírné. Mimochodem - o své domněnce zatím ještě s nikým nemluvil, a to ani s generálem Deringhousem.

Guckyho snaha o spojení s Ernstem Ellertem byla zatím marná. Vzdálenost z Hádésu k Druufonu byla přece jen příliš veliká. Vypadalo to, že v tomto ohledu nebude dosaženo vůbec žádného pokroku. Gucky sice zachycoval telepatické signály, ale byly nesrozumitelné. Nedokázal vyčlenit ani jednu čitelnou myšlenku. Na Hádésu chybělo Ellertovo lidské tělo, které by působilo jako relé. Přestože vzdálenost z Druufonu k Hádésu byla nesrovnatelně menší než vzdálenost z Druufonu na Zemi, nebylo možné porozumět ani zlomku toho, co na Zemi zachytila Betty Toufryová před branami mauzolea.

Conrad Deringhouse si uvědomoval. Že už nesmí ztrácet čas. Cokoli měl Ernst Ellert na srdci " Gucky zachytil pouze naléhavost a Ellertova snahu vyjádřit se. To bylo jediné, čemu telepatickou cestou rozuměl.

Dvacet hodin po svém příchodu na Hádés se Deringhouse rozhodl, že Gazela musí odstartovat i bez toho, aby měli Ellertovy informace. Cílem letu byl Roland. Deringhouse chtěl osobně letět na palubě. Ras Čubaj se měl pokusit teleportovat na povrch planety, pokud by se přistání zdálo příliš nebezpečné. Kromě toho k posádce průzkumné lodi patřil ještě Gucky. Pokud na Rolandu byli nějakí Pozemšťané, Gucky by to měl poznat podle impulzů jejich mozků.

Poslední porada se konala v kanceláři Marcela Rouse. „Dobře víte, co všechno riskujeme," vysvětloval Deringhouse kapitánovi. „Nejenom posádku Gazely, nýbrž nás všechny, včetně posádky základny. Druufové o našem kukaččím vejci zatím

ještě nevědí. Je možné. Že je tímto letem upozorníme a že na základnu zaútočí. Buďte tedy opatrný. Kdyby mělo dojít k nejhoršímu, pak vydržte, dokud transmitter CALIFORNIE nevyšle signál příjmu, a pak se pokuste dostat sebe a své lidi do bezpečí. Je to jasné?"

Rous přikývl. Samozřejmě, že to bylo jasné. Základna byla už od svého vzniku neustále v nebezpečí a ohrožení. Museli se mít na pozoru. Start Gazely mohl situaci skutečně značně zhoršit.

Marcel Rous se pokoušel představit si, co by se stalo, kdyby . Druufové zaznamenali přilet nějaké kosmické lodi, která by pak transitovala, aniž by zanechala jakoukoliv stopu. Všechno, co přiletělo do časoprostoru Druufů z Einsteinova vesmíru, si ponechalo svůj původní vlastní čas. To znamenalo, že Gazela mohla docílit rychlosti, jaká byla pro Druufy v jejich Časoprostoru naprosto vyloučena, protože by překročila zdejší platnou rychlost světla. Předmět, který se dokázal pohybovat rychleji než světlo, už nepatřil k prostoru, ve kterém se nacházel dříve. Zjednodušeně řečeno - pro Druufy by to vypadalo tak, jako by Gazela prostě nenadále zmizela.

Marcela Rouse tato představa pobavila. Rád by viděl Druufy, kterým by se něco takového stalo.

Slyšel, že Deringhouse ještě stále mluví. Pokoušel se zapomenout na své myšlenky a soustředit se na jeho slova, ale nedařilo se mu to.

Takže jak by to bylo s takovým Druufem? Z velínu své vesmírné lodí by viděl, jak Gazela mizí. Určitě by ho to překvapilo.

Ovšem jednoho Druufa by to nepřekvapilo, totiž Ernsta Ellerta v těle druufského vědce Onota. Ten znal zákonitosti rozdílu vlastních Časů a uměl si představit, k jakým efektům by takový fenomén vedl. Ale Ernst Ellert žil na Druufonu, byl uznávaným vědcem a určitě by nikdy nenastoupil do válečné lodi.

Někdo poznamenal: „Mám takový pocit, kapitáne, že naší věci • nevěnujete přiměřenou pozornost!"

Rous tato slova zaslechl, ale nedokázal přestat přemýšlet O svém problému.

Pořád musel myslet na Ernsta Ellerta. Ellert by nikdy nenasedl do válečné lodi... Ne, přirozeně, že ne. Proč by to taky dělal? Nebo snad ano? Záležitost, kvůli které volal na Zemi - byla snad natolik důležitá, aby kvůli ní dělal věci, které normálně nedělal? Proč vlastně volal? Co se stalo?

Marcel Rous před sebou najednou viděl Druufa - černého, s kulovitou hlavou a obrovitého. Vypadalo to, že se k němu blíží a Rous si byl naprosto jist: tento Druuf byl Ernst Ellert, Bylo to ono tělo, ve kterém se zabydlela duše Ernsta Ellerta.

Co chtěl? -

Marcel Rous uhnul stranou, ale něco ho drželo jako přikovaného k zemi. Druuf se k němu stále více blížil, jako by ho chtěl obejmít. Ale pak se ho dotkl, splynul s ním a stal se jeho součástí. Rous najednou věděl, nač Druuf myslí, a když otevřel ústa, aby promluvil, pak se to stalo proto, aby si porozuměl s myšlenkami Druufa, v jehož těle bydlel Ernst Ellert.

Pro všechny kolem byl tento proces úžasný a úděsný zároveň. Nejdřív ze všech? napadlo Conrada Deringhousea, že kapitán Rous podlehl hloubce svých myšlenek, místo aby naslouchal instrukcím. Dopřál mu chvíli klidu, a pak vyslovil určitou poznámku. Zdálo se, že ho Rous vůbec neslyší. Dál strnule zíral před sebe a vypadal jako někdo, kdo přemýšlí o úžasně důležitém problému.

Vtom se mu rozšířily oči. Viděl něco, co ostatní neviděli. Deringhouse ho chtěl chytit za ramena a zatřást s ním. Ale cosi ho varovalo- Z důvodu, který sám neznal, byl přesvědčen, že se stane něco velmi důležitého, a že bude nejlépe, když se do této věci nebude příliš plést.

Proto přestal mluvit a ostatním naznačil, aby byli také tiše. Marcel Rous se pokusil ohnout. Vypadalo to, jako by chtěl ustoupit o krok a do strany. Deringhouse měl dojem, že se snad někomu vyhýbá, ale nakonec zůstal přece jen stát. Něco ho ochro-

zrnílo. Tvářil se užasle, bojácně, a nakonec dost vyděšeně. Když jeho úděs dosáhl vrcholu, překvapivě se uvolnil a oddechl si.

Pak Rous promluvil. Jeho slova zněla kostřbatě a byla pronášena hlasem, *který* Rousovi nepatřil.

„Neděste se," říkal ten hlas. „Já nejsem opilý, jenom si musím zvyknout na mluvidla tohoto muže."

Znělo to úděsně. Kdo byl muž, *který* z Rouse mluvil? „Jsem Ernst Ellert," řekl Rous. „Volím tuto cestu, abych se s vámi dorozuměl, protože všechny ostatní způsoby dosud zklamaly. Prosím, nepřemýšlejte už o tom, jak se mi podařilo vstoupit do těla Marcela Rouse. Raději mi naslouchejte. Ta věc je velmi důležitá. Souhlasíte?"

„Souhlasím," odpověděl Deringhouse, aniž by věděl, co vlastně říká. „„Dobrá, takže můžeme začít," řekl Rous. „Jedné z lodí Druufů se přednedávnem podařilo prolomit arkonidskou blokádu a proniknout do Einsteinova prostoru. Daleko za prasklinou v prostoru narazila na nepřátelskou loď, která byla řízena Arkonida-ny a vezla Čtyři zajatce. Pozemšťany- Druufové využili situace a zajatce vysvobodili.

Nyní přijde to nejdůležitější. Nedokázal jsem zjistit, kdo ti zajatci jsou. Celá záležitost je udržována v přísné tajnosti. Zajatci byli umístěni na Šestatřicáté planetě této soustavy, což je meta-nový svět podobný Jupiteru, a během následujících dní tam dorazí komise vysokých úředníků, aby zajatce vyslechla.

Podle mého názoru je možné připustit jeden jediný závěr: u těchto čtyř zajatců se jedná o mimořádné důležité lidi. A pokud jsou pro Druufy důležití, pak si myslím, by měli být důležití i pro vás, Pozemšťany.

Proto jsem tedy volal. Myslel jsem si, pokud snad postrádáte nějaké své čtyři lidi, že bych vám je mohl pomoci najít."

mlčel a zmlkli i jeho posluchači, protože žádný z nich nenašel slova, kterými by mu mohl odpovědět. To číslo ČTYŘI jim vzalo dech. Od ztráty planety Gray Beast vinou překvapivého

útoku arkonidské flotily byli pohřešováni Čtyři Pozemšťané a Ellert měl naprostou pravdu, když se domníval, že se jedná o Čtyři důležité lidi. O ty nejdůležitější ze všech obyvatel Sluneční říše.

Generál Deringhouse horečně přemýšlel. Pokoušel se složit nějak dohromady úvahy o tom, co se stalo na Gray Beastu před dvěma týdny, když planeta zahynula v atomárním ohni.

Vzpomněl si na jednu věc. Před jedenácti nebo dvanácti dny zachytily průzkumné lodě text zprávy, která přišla v arkonidské řeči a měla následující znění:

LAMIRA XII. VOLÁ YNLISS. STANOVIŠTĚ GOŠUN. Velitelé lodí tehdy zpozorněli. To nebylo volání, které by připomínalo rutinu. Snad to byli Skokané - podle názvu lodi LAMIRA XII. Ovšem ze všeho nejpodivnější bylo stanoviště LA-MIRYXII.

, Gosun. Gošun se totiž jmenovalo jezero, na jehož břehu stálo hlavní město Země Terranie, a bylo jen velmi málo pravděpodobné, že by někde jinde v Galaxii existovalo druhé místo, které by neslo stejné jméno. Pozemské strážní lodě se tehdy vydaly na cestu, aby našly vysílačku, ze které přišlo toto ojedinělé volání. Po několika dnech však své pátrání vzdaly a vrátily se. A na celou věc se postupem času zapomnělo.

Nyní, po Ellertově zprávě, nabyla tato záležitost opět na důležitosti. Deringhouse si byl téměř jist, že tuto zprávu o jezeru Gošun odeslal některý ze Čtyř zajatců. Formuloval ji tak, aby vzbudil pozornost.

Zajatcům se tedy muselo podařit získat nějaký telekom z paluby arkonidské lodi. Jak museli být potom zklamaní, když je místo Pozemšťanů přiletěli zachránit Druufové!

A tihle Druufové je potom unesli na planetu Roland. Ellert se o tom dozvěděl, i když netušil, o koho se jedná. Nicméně odeslal svou zprávu Zemi.

Conrad Deringhouse byl přesvědčen, že se jedná o čtyři muže,

kteřé pohřeřovalo celé lidstvo. O Felimera Lloyd, Atlana, Reginalda Bulla a - Perryho Rhodana!

Deringhouse se musel snažit, aby se ovládl. Ernst Ellert totiž věděl, že zajatci jsou drženi na Rolandu. Znal i přesnější místo jejich pobytu?

Zeptal se na to Rouse.

Ellert odpověděl okamžitě, prostřednictvím úst Marcela Rouse; „Na metanové planete existuje podzemní základna, která slouží hlavně nebezpečným experimentům. Nesmějí být prováděny jinde. Přirozeně, že vám mohu udat její polohu. Sám jsem tam už několikrát byl."

Udělal přestávku-

„Ovšem musím chvíli přemýšlet. Počkejte, Druufové totiž pojmenovávají své míry jinak než vy. Definujte mi severní pól! Severní pól je nahoře na planetě, ano?" " „Ano, to je jasné," odpověděl Deringhouse.

„Dobrá- Základna tedy leží na severní polokouli. Zhruba v její polovině, asi pětacyřicet stupňů severní Šířky, jak říkáte vy. Také jasné?"

„Samozřejmě."

„Dál. Délku určím pochopitelně hůře, protože nemám, čeho bych se chytil. Všimněte si však jezera, které připomíná podkovu a které nepřehlédnete, protože je poměrně velké. Podle vašich měřitek by to byl možná i oceán. Obě části léto podkovy mají délku asi dva tisíce kilometrů. Na těch byste se mohli orientovat. Pokud toto jezero budeme počítat jako nulový poledník, pak'

leží základna na stodvacátém stupni východní délky. Dokážete si to přepočítat, že?"

„Myslím, že ano," odpověděl Deringhouse.

„Mám to, pane!" ohlásil se Ras Čubaj.

„Víc už vám sdělit nemůžu," pokračoval Ellert. „Snad jenom abyste si pochopitelně dávali pořádný pozor. Druufové tuto svou základnu považují za velmi důležitou, proto je tam stálá posádka dvou tisíc mužů. Kromě toho může kdykoli během několika

minut dorazit pomoc z Druufonu. Pokud by se na metanové planetě něco stalo, pak by určitě netrvalo déle než hodinu/než by dorazila flotila."

„Děkujeme," odpověděl Deringhouse.

„Takže moje mise končí," řekl Ellert.

„Jsme vám velice zavázáni," odpověděl Deringhouse. „Příležitostně nám řekněte, co pro vás můžeme udělat."

„Velmi rád. Až budu v nouzi, obrátím se na vás."

V té chvíli sebou Marcel Rous trhl. Udělal neobratný krok dopředu, klopýtl, zapotácel se, popleteně se rozhlédl a přejel si rukou přes Čelo.

„Kde... cože..." To už byl opět Rousův vlastní hlas. Ernst Ellert odešel.

^ ^ ^

Druhý pokus o útěk připravil Druufony o všechny zbytky humoru. Jeden z trojice vysvětloval pomocí svého tlumočníka:

„Další příležitost už nedostanete- Tentokrát vás spoutáme!"

Nikdo ze tří Pozemšťanů nic nenamítal. Když se pustili do zoufalé akce, počítali i s neúspěchem. Nyní je v duchu jen zajímavé, kam zmizel Felimer Lloyd.

„Půjdete se mnou!" přikázal Druuf. „A slibuju vám jedno: při sebemenším podezřelém pohybu budu střílet!"

O jeho slovech nikdo nepochyboval. Vstoupili do skladu. Vnitřní vstup se za nimi zavřel. Druufové je zahnali do kouta:

„Dostanete injekce jako minule. Čekáme na ně."

Perry nepovažoval za vhodné protestovat. Opřel se o stěnu a s předstíranou znučeností si prohlížel regály. Pořád ještě doufal, že dostane spásnou myšlenku.

Minuty plynuly. Pak uslyšeli, jak se vnější vstup otevírá. Pravděpodobně Druuf s injekcemi, pomyslel si Perry Rhodan a raději se tam ani nedíval. Otvíral se vnitřní vstup. Perry se tam

nepodíval, protože si měřil svého druufského hlídače upřeným, pohrdavým pohledem.

A pak se přihodilo něco zcela nečekaného. Hlídač vytřeštil oči a jako žok se skácel k zemi.

Nebylo to jediné zadunění. Ozvalo se ještě dvakrát, když se zřítili i zbývající dva strážci.

Pěny Rhodan jen zíral. Otočil se a podíval se ke dveřím. Spatřil směšnou bytost. Vězela v druufském skafandru, ale byl jí skutečně neuvěřitelně velký. Jenom jedna věc na bytosti nebyla směšná — totiž zbraň, kterou před sebe mířila.

Pěny se udiveně zahleděl do tváře za průzory helmy. Šklebila se na něj. Pěny zavrtěl hlavou a hlesl: „Budete mi muset vyprávět, jak se vám to podařilo, Lloyd!“

Felimer Lloyd otevřel přilbu a zaklapl ji dozadu. „Měl jsem i Štěstí,“ vysvětloval rozpačitě. „Ani jsem nevěděl, jestli ta jejich pistole funguje.“

„Funguje,“ opáčil suše Bully, zatímco se zotavoval z úleku. „Bude to asi nějaký paralyzátor.“

Pěny Rhodan překročil tělo jednoho z Druufů a zblízka si prohlížel skafandr Felimera Lloydů.

„To je pochopitelně taky řešení,“ zamumlal. „Jak se v tom *cítíte*“

„Huř než ve vlastním skafandru, ale zase nesrovnatelně lépe než bez něj.“

‘Rhodan přikývl. „Jak to vypadá venku? Chodba je pořád ještě prázdná?“

„Byla. Ale to se může každou chvíli změnit.“ „Našel jste něco, co by nás mohlo zajímat, Fellmere?‘“ „Jenom tu pistoli. Po žádné vysílače ani stopy, pokud jste měl na mysli tohle, pane,“

„Tady ale musí nějaká být!“ naléhal Rhodan. „Ať mi nikdo nenamlouvá, že se zdejší Druufové nedokáží spojit s Druufonem!“

Předstoupil Atlan. „Podzemní pevnost má nejméně tisíc místností. My jsme jich prohledali jenom pár...”

Pěny se rozhlížel a očima svlékal Druufy z těžkých skafandrů. „Máme teď každý jeden skafandr. A každý jednu zbraň., Takže jsme přece jen dospěli k nějakému výsledku Sice se už o našem útěku ví, ale s tím se nedá nic dělat. Takže teď hlavně musíme najít vysílačku, abychom informovali základnu na Hádésu."

^^^

Jeli po transportních pásech a byl na ně zábavný pohled. Obrovité druufské skafandry měli upraveny pomocí plastických lan a provázků, aby vůbec mohli chodit.

Ujeli asi sto metrů a minuli přitom dveře svých vězeňských cel. Klid na chodbách byl podezřelý. Ve vzduchu se vznášela nejasná hrozba.

Vtom Felimer Lloyd seskočil z rychlého pásu na pomalejší a pak na pevnou podlahu chodby. Udalo se to natolik překvapivě, až se ostatní zarazili, ale telepat Felimer Lloyd hned vysvětloval; „Tam vpředu někdo je!"

Nikdo z uprchlíků netušil, jak je chodba dlouhá. Seskočili z pásů podobně jako Lloyd. V pološeru na konci chodby nic neviděli, takže se spoléhali na Lloydovy parapsychické síly.

„Blíží se," vysvětloval.

„Co místnosti kolem nás?" zeptal se Rhodan. „Jsou všechny prázdné?"

Lloyd přikývl.

' „Nic jsem necítil, když jsem je míjel. Horší je to s těmi, kteří se blíží. Zdá se mi, že jsou rozrušeni. Jako by je něco zaskočilo."

Pěny Rhodan věděl, že Lloyd nedokáže číst druufské myšlenky, ale rozumí výrazům jejich pocitů. Přemýšlel tudíž, co je mohlo rozrušit. Druufové byli kdesi na konci chodby a až sem k nim neviděli. Uprchlíci tedy nemohli být příčinou jejich stavu.

Co když ale některý z omráčených Druufů vyslal signál volání o pomoc?

Odpověď přišla hned - v podobě táhlého paprsku z paralyzátoru, který udeřil těsně nad Rhodanovým ramenem a srazil ho k zemi. Jako bleskem si Perry uvědomil, že příčinou rozrušení 'Druufů jsou přece jen oni sami. Patrně je druufští roboti dokázali objevit i na dálku.

„Zpátky!“ vykřikl Rhodan. „Oni o nás vědí!“

Obrátil se a zjistil, že se Reginald Bull válí po podlaze a kroučí se bolestí. Zasáhla ho plná dávka z paralyzátoru. Společně s Allanem a Fellmerem Lloydem ho postavili na nohy a vstoupili na transportní pás. Bully klesl na kolena a ztěžka popadal dech. Neměl sílu.

Druufové po nich dál nestříleli, avšak Perry Rhodan si plně uvědomoval, že tyhle pásy, které je odvážely z dostřelu, určitě zase skončí někde u nějaké stěny a Druufové je pak už doženou. Jedinou nadějí skýtala skutečnost, že Druufové své zajatce nezabíjeli.

Ovšem pak si uvědomil, že na palubách arkonidských lodí byl obracíací mechanismus dopravních pásů umístěn *před* stěnami, u kterých končily, a nikoliv za nimi. Mohlo to tedy znamenat, že v prostorách Druufů byly tyhle stěny jen maskovanými dveřmi, za kterými chodba i pás pokračovaly.

Tajný vchod.

Znamenalo to novou naději.

^ A -Ý.

Na obrazovkách bylo víc lodí než hvězd na nebi. Zaměřovači přístroje Gazely se bez ustání zabývaly měřením cizích objektů.

Conrad Deringhouse s lodí už podle měřítek Druufů překročil rychlost světla a stal se tak pro ně neviditelným. Gazela byla

v bezpečí, dokud nedorazila do oblasti metanové planety Roland, kde byla donucena přibrzdit.

Na palubě fungovaly dva transmitery. Deringhouse dále přikázal, aby na Hádésu byly neustále zapnuty dva stacionární transmitery po celou dobu, kdy měla být Gazela na cestách. To pro případ rychlého návratu, respektive útěku.

Ernst Ellert se nehlásil. Znamenalo to, že se na Rolandu nedělo nic nového. Nic zásadního.

Po dvouhodinovém letu se Gazela přiblížila k cíli až na pětatřicet milionů kilometrů. Conrad Deringhouse zahájil brzdňý manévř. Pak klouzal dolů až na úroveň jedné stovky metrů a plul nad povrchem planety směrem k základně Druufů.

Neměl v úmyslu přistávat přímo před vchodem na základnu, nejraději by Gazelu někam schoval a poslal odtud teleportera Rase Čubaje propátrat podzemní pevnost. Guckyho úkolem by bylo navázat spojení s telepatem Fellmerem Lloydem - za předpokladu, že se skutečně jednalo o čtyři muže v čele s Pěným Rhodanem, jak Deringhouse doufal.

Nakonec se schovali mezi skály v místech, která jim Ernst Ellert určil, a pak byl Ras Čubaj vyslán na cestu do podzemí.

^ ^ ^

První věcí, kterou Ras Čubaj vnímal, byl pocit, že mu na záda naložili několik těžkých Žoků s obilím. Musel se pořádně vzepřít, aby se vůbec udržel na nohou. Rychle aktivoval antigrav ochranného skafandru a pak už potřeboval jen několik vteřin, aby se vzpamatoval z gravitačního šoku.

Ještě si stačil všimnout, že je v jakési podzemní chodbě a že stojí na transportním pásu.

To ostatní přišlo velmi rychle. Ras Čubaj pocítil ránu do zad, zapotácel se, zakolísal a ucítil bodavou bolest v těle. Padal k zemi a ztrácel přitom vědomí. Poslední, co viděl, byla vysoká,

třímetrová postava Druufa, která na něj mířila cizokrajnou zbraní.

^ ^ ^

„Nejsou od nás ani padesát metrů," hlesl Felimer Lloyd. „A roboti jsou dokonce snad i o něco blíž."

Zdálo se, že nepostačí ani velký náskok, který byl dán skutečností, že v časoprostoru Druufů ubíhal Čas dvakrát pomaleji než vlastní čas Pozemšťanů. Ohmatávali stenu na všemožných místech odshora dolů a odzdola nahoru, ale kámen se nehnul.

Každou chvíli Čekali zásah z paralyzátoru.

„Už jsou od nás jenom čtyřicet metrů!" oznamoval Lloyd. „Brzy začnou střílet!"

Pořád však ještě žádného Druufa neviděli.

Šest dlaní horečnatě ohmatávalo stěnu a hledalo výčnělky, pomocí kterých by se daly otevřít tajné dveře. Dvě dlaně se najednou bezvládně svezly k zemi. Kdosi zlostně zaklel a vztekle kopl do stěny...

A tajné dveře se otevřely!

Zničehonic se před nimi táhla další chodba. Byla mírně nakloněná, takže se dalo s určitostí tvrdit, že směřuje nahoru k povrchu planety.

Pěny Rhodan váhal. Tohle nebylo jejich záměrem! Chtěli přece nalézt vysílačku a promluvit si s Hádésem... Ale nezbývala jiná možnost. Museli spěchat po chodbě. Museli utéct robotům. Kdyby vypálili další dávku a Reginald Bull byl znovu zasažen, stejně jako před chvílí, už by se neudržel na nohou,

„Rychle!" skřípal zuby Perry Rhodan. Jedno jediné slovo, ve kterém se ukrývalo víc zloby a rozhodnosti, než v celé dlouhé větě.

Nastoupili na rychlý pás a utíkali po něm směrem nahoru.

Myšlenky Perryho Rhodana se točily kolem nesmyslnosti jejich počínání, protože nahoře na povrchu planety budou v me-

lanové bouři ještě bezmocnější než v podzemí. Mohli by se pak velice snadno stát kořistí Druufů. Mělo to všechno vůbec ještě nějaký smysl? Nebylo by prostě lepší počkat, až Druufové dorazí?

V podvědomí mu však zůstala pochybnost- Dveře k východu z podzemí byly zamaskovány kamennou zdí. Proč asi? Pokud měl tento východ zůstat tajemstvím, pak určitě pro nižší hodnostáře základny, pro koho jiného? Možná, že pronásledovatelé nemají ani tušení, že narazí na tajný východ. Třeba si budou myslet, že je to neprostupná skála.

Jediným faktorem nejistoty zůstali roboti. Jejich dokonalým optickým systémům nemohlo zůstat utajeno, kudy uprchlíci utíkají...

Byli nahoře.

První obavy se ukázaly jako plané, protože tam žádný Druuf nehlídal. Na nikoho nenarazili. Chodba končila v rozlehlé, prázdné jeskyni. Pásy zajížděly do Škvíry v zemi a propouštěly pasažéry.

Perry Rhodan přikročil k portálu a položil ruku na pravé křídlo, Pak chvilku počkal a portál se skutečně začal skřípavě rozevírat. Znělo to, jako by jej už pěkných pár let nikdo nevyužíval.

Za okamžik se otevřel a uprchlíci spatřili skalnatou krajinu, ozářenou jedním rudým a jedním zeleným sluncem.

Perry Rhodan vysel ven. Gravitace ho však srazila na kolena. Počkal, dokud k němu nedorazili ostatní, a pak řekl: „Nejlepší bude, když budeme pokračovat po čtyřech.“

Pak se otočil a překulil se na záda, aby se podíval, odkud vyšli. Skalní portál se mezitím uzavřel. Už nebylo poznat, kde byl. Neprodyšně uzavíral kolmou skalní stěnu.

Rhodan se otočil zpátky a přimhouřil oči. Zkoumal krajinu. Daleko na obzoru se třpytila hladina jezera. Mohli se podle ní alespoň docela dobře orientovat.

Lod' Druufů zmizela. Patrně odletěla hned poté, kdy vyložila

zajatce. To bylo uklidňující zjištění, protože z paluby lodi by si uprchlíků už dávno všimli.

Pěny Rhodan se pokoušel vymyslet plán. Jisté bylo, že nejdříve ze všeho musejí rychle zmizet od portálu - pro případ, kdyby je Druufové pronásledovali. Museli spěchat směrem k jezeru. Jeho břehy mohly nabídnout úkryt. Odtud by pak mohli sledovat východ z podzemí a rozmyslet si další kroky, pokud by Druufové ztratili jejich stopu.

Po krátké domluvě vyrazili.

Šlo to ztěžka a namáhavě. Jednak měli příliš velké skafandry, a hlavně - téměř trojnásobná gravitace než ta, na kterou byli zvyklí, jim odčerpala všechny síly.

Urazili zhruba šest set z osmi set metrů, které museli prolézt po čtyřech až k jezeru, když se Reginald Bull odhodlal vynaložit tu námahu a otočit se, aby se podíval za sebe.

Vyplatilo se mu to. . Spatřil totiž dvojí.

Jednak velké množství druufských robotů, ale také Štíhlý korpus pozemského typu průzkumné kosmické lodi, známější pod názvem Gazela.

Prekvapeně vykřikl a zůstal ležet se zvednutou hlavou, přestože to bylo velice vyčerpávající.

^ ^ ^

Conrad Deringhouse pochopil, že se Rasu Čubajovi přihodilo něco nepředvídaného. Čubaj nebyl mužem, který by nedbal na rozkazy. Jestliže se nevracel, pak to znamenalo, že se nemůže vrátit.

Deringhouse znervózněl a právě vinou nervozity udělal rozhodující chybu, která celou akci na Rolandu málem pokazila: přikázal Guckymu, aby se po Afričanovi podíval. Myšob se telepatickou cestou dozvěděl, na které místo v podzemí se Ras Čubaj soustředil před teleportačním skokem. Nebylo to pro něj těž-

ke a nepovažoval ani za nijak zvlášť složité skočit se podívat, co se s kolegou stalo. Gucky byl totiž lepší telepat i teleporter než Čubaj.

Zavřel na okamžik oči - a zmizel.

Skočil doprostřed zkázy. Mocná rána, kterou mu uštědřila gravitace, ho málem připravila o rozum. Tvrdě se rozplácl o podlahu a ve stejné chvíli zachytil myšlenkové impulzy cizí bytosti. Otevřel oči a spatřil vysoké holínky, které bezpochyby patřily ke skafandru Pozemšťanů,

Ras Čubaj! A vypadalo to, zeje v bezvědomí!

Gucky se však už nestačil přesvědčit, jak na tom jeho druh vlastně je, protože dostal ránu zezadu do hlavy. Ještě stačil vnímat triumfální pocity cizí bytosti a pak se ponořil do temných hlubin bezvědomí.

, ^ A ^

Když se nevracel ani Gucky, Deringhouseovi začalo být jasné, že udělal chybu. Nyní zůstal odkázán sám na sebe. Neměl žádné parapsychologické schopnosti, které by mu přinesly výhodu. Jakmile by opustil Gazelu, aby se podíval, co se děje, jistě by byl za několik minut zajat nebo zabít.

Bylo mu jasné, co má udělat -, jedinou možností mu skýtalo čekání.

Musel Čekat.

Pokud Gucky s Čubajem nezahynuli, snad se časem proberou a vrátí se cestou teleportace zpět na palubu Gazely.

Horší však bylo, že čekání na Rolandu přinášelo řadu nebezpečí a hrozeb. Jakmile by ho Druufové objevili, mohli by začít ostřelovat Gazelu. Měla sice silný ochranný energetický štít, avšak kdyby střelba neustávala, musel by odletět z dostřelu. Ale to by ho pak teleportěři Čubaj s Guckym také nemuseli najít...

Takže čekal...

Od Guckyho skoku neuplynula ještě ani půlhodina, když se

jednotvárná skalní stěna před Gazelou začala měnit. Skála se ro-zestupovala a pak z ní vybíhaly řady hromotlucských postav druufských robotů.

Deringhouse chtěl nastartovat Gazelu a Co nejrychleji se vypařit, ale pak viděl, že se roboti vůbec nehodlají starat o Gazelu. Měli jiný cíl. Obraceli se směrem, kde podle Deringhousea nebylo nic než několik skalních jehel a načervenalé jezero... To bylo pro Deringhousea dobré, avšak kdyby se mezi roboty objevil jeden jediný organický Druuf, určitě by Gazelu nepřešel bez po všimnutí jako ty stupidní naprogramované stroje.

Deringhouse zamyšleně sledoval stádo robotů, paličatě kráčejících k jezeru. Díval se za nimi a přemýšlel. Něco mu vrtalo hlavou... Když se však zadíval na okolní krajinu, hned viděl, co roje.

Od jihu se blížilo něco, co vypadalo jako hnědá stěna. Deringhouse byl nejdříve zaskočen. Vypadalo to kompaktně a masivně, jako by před sebou nějaký obr sunul hliněnou stěnu, ale po chvíli už bylo jasné, že je to směsice temných mračen a zvířeného prachu.

Nebylo pochyb - od jihu se blížila strašlivá bouře!

Kolona robotů v té hnědé stěně zmizela. Deringhouse odhadoval rychlost vichřice na tři sta kilometrů v hodině. Začínal se obávat, zda Gazela bez zapnutých pohonných agregátů takový nápor vůbec vydrží, a raději nastartoval.

Jinak mu bouře přišla vhod. Druufové nyní měli menší šanci ho objevit. Čím déle bouře potrvá, tím lépe pro Gazelu.

^ X ^

Byl to Tommy, kdo nakonec uvedl věci do chodu. Několik hodin ležel v bezvědomí. Jeho podřízení mezitím odhalili útěk zajatců a vyhlásili opatření, pomocí nichž je chtěli dostat zpět. Uprchlíci unikli tajnou chodbou, určenou k dispozici jen nejvyšším důstojníkům. Chodba nebyla dvě stě let používána. Nyní se

o ní dozvěděli roboti, ale ti byli naprogramováni tak, aby o ní s nikým a nikde nemluvili.

Tommy se probíral z omráčení a zjišťoval, že ho svlékli ze skafandru. Oscar, který ležel vedle něj, jej však na sobě měl- Tommy brzy zjistil, že Oscar zemřel - nejspíše na následky zranění-

Bylo to jedno - Tommy ho svlékl z ochranného oděvu a oblékl se do něj sám, i když se v něm necítil dvakrát dobře. Kromě toho mu třeštila zraněná hlava- Avšak fyzickou bolest a nevolnost překonával silným vědomím povinnosti. Opustil místnost, kde byl omráčen, vrátil se do kanceláře a vyhlásil poplach.

Krátce se poradil s důstojníky a zjistil všechno, co se mezitím odehrálo. Pozemšťané uprchli na vnější svět s ukořistěnými paralyzátory. Bylo tedy nejvhodnější poslat pro ně roboty. Vydal příslušné instrukce a sám se pak věnoval ošetření zranění.

Byl přesvědčen, že je jen otázkou času, než uprchlé zajatce dostane, ale nepočítal přitom s bouří, která se blížila od jihu, aby se zanedlouho rozzuřila přímo nad základnou.

<> A ^

Bylo to neuvěřitelné. Jakkoli často se však podívali tím směrem, Gazela tam pořád zůstávala jako fáta morgána. Roboti ji ignorovali a mířili pořád jenom k nim,

Pěny Rhodan se pokusil dovolat posádce Gazely pomocí helmové vysílačky. Pokus se nezdařil. Vysílačka Druufů pracovala na neznámé frekvenci.

Museli tedy přemýšlet opačně. Když nemohla Gazela k nim, protože o nich nevěděla, museli oni za ní!

Ale jak, aby nevběhli robotům přímo do náruče?

„Rozdělíme se!“ rozhodl Rhodan. „Roboty to na chvíli zmátne. Využijeme všechny možnosti úkrytů a pokusíme se dostat ke Gazele co nejbliž. Vsak oni si nás všimnou a pomohou nám. Nepřemýšlejme a pojďme! Nezbyvá nám moc Času!“

Věděli to. Rychle se rozdělili a plazili se do různých stran.

Rychlost, kterou se pohybovali, byla v groteskním paradoxu ke spěchu, který pociťovali-

Perry Rhodan mířil přímo zpátky ve směru, kterým přišli. Roboti se blížili zleva. Sténal, ztěžka oddechoval, ale sunul se metr po metru dál a dál. Vzdálenost od robotů se každou vteřinou zmenšovala. Kovové příšery se sice pohybovaly dvakrát pomaleji než lidé, ale jejich kroky měly délku tří metrů. Navíc se zdálo, že jim drtivá gravitace planety absolutně nevadí.

Perry Rhodan měl dojem, že cítí, jak se žerné pod kroky strojových bytostí chvěje. Jako by odněkud odjinud přicházeli ještě další. Na několik vteřin zůstal ležet a zvedl hlavu. Skutečně viděl ještě na několika místech přicházet jiné roboty. Ale byli poměrně daleko, než aby mohli vyvolávat to dunění.

Proto se udiveně rozhlížel. A pak nasehl příčinu. Blížila se k nim hnědá stěna. Blížila se neuvěřitelně rychle. Každou chvíli Čekal, že nejdříve zhltnou roboty a potom jeho samotného. Ale když se zadíval na její úpatí, zjistil, že je ještě několik kilometrů daleko, a zeje mohutnější, než Čekal. Byla vyšší než některé okolní skály.

V této chvíli roboti zjistili, že se uprchlíci rozdělili. V jejich řadách nastal zmatek. Uplynulo několik minut, než se dohodli, že se také rozdělí a že poběží za každým uprchlíkem jednotlivě.

Rhodan využil Čas. Nadlidskou silou se zvedl a urazil několik metrů, aby získal náskok. Roboti však přidali do kroku. Pokud bouře nedorazí včas, stane se Rhodan jejich kořistí.

^ A <.

Když bouře dospěla až k němu, prostě se pustil a kutálel se po rovině valen větrem. Jaké štěstí, že tam nebyly žádné ostré kameny! Jinak by bylo otázkou několika vteřin, nežli by se skafandr roztrhl a jeho majitele by zadusila metanová atmosféra. Kolem vládla temnota. Zprvu si příchod bouře přál, aby ho

ochránila před roboty, ale teď už ji proklínal. V té tmě nevěděl, zda udrží směr.

Žádné roboty neviděl. Ale ti měli lepší oči než on a ani v takové bouři pro ně svět nezůstane docela temný. Jednu nevýhodu však přece jen snad pocítili: byli zvyklí chodit vzpřímeně, a Rhodan tudíž nevěděl, zda se náporu vichřice ubránili.

Nazdařbůh pokračoval v pomalém útěku.

Podle jeho odhadu mu ke Gazele scházelo nějakých šest set metrů. Nevěděl, jestli to vydrží. Občas měl pocit, že ho vítr odtrhne od země a znovu ho někam zavane. Několikrát se pokusil navázat spojení s přáteli, ale marně.

Pak pocítil závan zleva - byl pro něj výhodný, takže se pustil a vichřice ho popohnala kupředu. Po několika vteřinách závan polevil, takže se mohl opět zachytit pevné skály, aby si oddechl.

Rozpřáhl ruce, ale narazil tak tvrdě, až měl mžitky před očima. Několik vteřin se nemohl ani pohnout, ale našel, co hledal...

Po chvíli se opět rozhlédl.

Byl u skalní jehly, ke které původně směřoval! Odtud už to bylo jen pět set metrů k místu, kde by si ho Gazela musela všimnout.

Zaradoval se. Polovinu cesty měl za sebou. Nyní musel ještě kousek popolézt a počkat si na další pomoc vichřice. Vtom ho zasypala sprška jakýchsi malých, tvrdých součástek. Překvapeně zvedl hlavu a prohlížel si je. Očividně se z nich kdysi skládal robot. Vichřice asi popadla vzpřímeného robota a mrštila jím o skálu.

Kdyby se tak vedlo i všem ostatním! pomyslel si Rhodan.

Potom, zničehonic, pocítil čpavý zápach. Amoniak! Nemusel dlouho přemýšlet, co to znamená. Některá z kovových součástek musela natrhnout skafandr. Dírou k němu pronikal jedovatý vzduch planety-

Ten rozbitý robot ho nakonec přece jen dostal!

^ A ^

Zprvu nechtěl Tommy ani uvěřit, že by bouře mohla nějak ovlivnit pátrací akci. Koneckonců na této planetě zuřily bouře bez ustání, nebyly ničím překvapivým.

Mezitím však dostal velmi zmatené hlášení, že uvnitř základny byly zajaty dvě cizí bytosti. Jedna vypadala jako Pozemšťan, ale její pleť byla temná jako kůže Druufů. Ta druhá nepřipomínala nic, co by Druufové znali. Obe na sobě měly skafandry a nikdo netušil, jak pronikly do podzemí. Mike, který je omráčil a zajal, tvrdil, že se vynořily ze vzduchu. Ale to byl pochopitelně nesmysl.

Tommy považoval za nutné prohlédnout si nové zajatce.

Sjel dolů a musel uznat, že popis zajatců seděl. Byli ještě v bezvědomí. První se probrala ta strašlivá neznámá bytost. Černý Pozemšťan ještě spal. Potvora si Tommyho zlostně prohlížela velkýma kulatýma očkami.

Tommy se necítil dvakrát dobře, když na něj ta malá bestie takhle zírala. Najednou měl pocit, že ztrácí hmotnost - a začal se vznášet nahoru ke stropu! Instinktivně vycítil, že za to může ta malá bytost. Vykopl tedy pravou nohu - ještě dostatečně včas, aby malou bytost zasáhl.

Kopanec ji odmrštíł proti stěně. Tam do ní narazila a svezla se k zemi - v bezvědomí.

Ve stejné chvíli se taky Tommy zřítíl na podlahu. Stalo se to tak náhle, až málem ztratil rovnováhu. Rozčileně pohlédl na své důstojníky, kteří nevěděli, co si mají myslet.

V nastalém zmatku si nikdo nevšiml, že se černý Pozemšťan probral z omráčení. I ta malá bytost otevřela očka.

Oba zajatci se na sebe podívali. Nepotřebovali slova, aby se dorozuměli. Okamžitě aktivovali extračásti svých mozků a zmizeli dřív, než si Tommy a jeho muži uvědomili, co se vlastně stalo.

Místnost byla zamčená. Zajatci neměli možnost se nepozorova-

ně vypařit. Jiný východ než obvyklý vstup tam nebyl. Ale přesto zmizeli- beze stop a beze zvuků.

Tommy si začal myslet, že úder, který v kanceláři dostal do hlavy, patrně poškodil některé z nervových center. Přehlédl fakt, že jeho důstojníci viděli totéž co on.

^ A ^ -

Díra byla na levém předloktí. Bylo možné držet ji pravou rukou, aby dovnitř nepronicikal jedovatý vzduch, ale s takhle fixovanými rukama se nedalo plazit.

Perry Rhodan se však o to přesto snažil. Věděl, že nemá co ztratit.

Bouře neustávala.

Pak ho popadl silný závan vichřice a kutálel s ním po kraji. Perry křečovitě svíral levé předloktí. Zápach čpavku nesílil, ale pořád tu byl. Nakonec se Rhodan zarazil v jakési prohlubenině. Měl pocit, zeje zas nekonečně daleko od Gazely.

Už ztrácel poslední síly. Věděl, že je ztracen, pokud se nestane zázrak. Ale po celý život byl mužem, který na zázraky nevěřil.

Vyškrábal se nahoru z prohlubeniny, sklonil hlavu a dal se unášet větrem. Doufal, že mu pomůže náhoda. Nic jiného už dělat nemohl.
/

Pak byl najednou v klidu.

Kolem těla cítil hustou tekutinu. Rozhlédl se a zjistil, že je opět na břehu červeného jezera. Bouře ho zahnala zpět do místa, ze kterého vyrazil na zpáteční cestu, aby dospěl ke Gazele.

Tohle už byl definitivní konec!

, ^ -* -Ý-

i Náhlý vývoj událostí

Deringhousea doslova zahltlil. V okamžiku, když už vůbec nedoufal, se Ras Čubaj a Gucky vrátili. Ču-

báj podával hlášení a Cucky se soustřeďoval. Mel dojem, že zachycuje důležité impulzy. Po chvilce oznámil, že slyší myšlenkové impulzy Pozemšťanů, a že jsou velice blízko. Bezesporu se jedná o čtveřici, která přežila zánik Gray Beastu.

Cucky najednou zmizel, aniž by dostal rozkaz -, a když se vrátil, přinesl jakousi obří tahací harmoniku. Deringhouse si tento předmět prohlížel, aby zjistil, že je to všelijak poskládaný příliš veliký skafandr -, a když se tomu otevřela helma, spatřil Fellmera Lloyda! Mutanta, který byl pokládán za mrtvého!

Od této chvíle se věci vyvíjely velice rychle.

Gucky zachránil všechny uprchlíky.

Conrad Deringhouse neztrácel čas. Jakmile se poslední pohřešovaný nacházel na palubě Gazely, okamžitě odstartoval a zmizel z dosahu základny. Transmity byly aktivovány nepřetržitě. Jako první opustil palubu Perry Rhodan. Ještě značně omámený se vynořil na Hádésu, kde se ho ujali stejně jako Allana a ostatních.

Conrad Deringhouse se držel řízení lodi a uhýbal před soustředěnou palbou Druufů. Na poslední chvíli i on vstoupil do transmiteru, a když se pak rozhlížel po transmiteru na Hádésu, Gazela nevydržela energetický nápor zbraní nepřítele a explodovala. Na její palubě však už naštěstí nikdo nebyl.

^ A ^

To, co přišlo pak, bylo pro Perryho Rhodana jako příjemný sen. Ještě nenabyl úplně vědomí, když přistál v transmiteru na Hádésu. Vynesli ho ven na ramenou a uspořádali mu triumfální uvítání. Atlan, Reginald Bull, Felimer Lloyd, Ras Čubaj, Gucky a Deringhouse se k oslavám přidali krátce nato.

Základna na Hádésu se na pár hodin proměnila v radostný zábavní park...

O několik dalších hodin později Rhodan přistával na kosmodromu v Terranii. Jeho přilet byl udržován v tajnosti. Nikdo kro-

mě maršála Freyta a několika vysokých důstojníků o něm nevěděl. Maršál čekal s hlášením, že toho dne byla opět rozprášena demonstrace Cardiffových přívrženců, a že samotný Thomas Cardiff byl zajat a uvězněn.

Perry Rhodan byl velmi unavený, ale poděkoval Freytovi za hlášení. Najednou měl naspěch, aby ho lékaři dali rychle dohromady. Pochopil, že musí být co nejdříve fit, aby nastolil základní změnu, která ho celou dobu trápila.

Osud lidstva už neměl být dál závislý na osudu jednoho jediného muže.

Když si tento úkol plně uvědomil, konečně usnul a spal nepřetržitě sedmadvacet hodin.

^ A ^

Daleko od Země, ve světě, který se nacházel v jiném časoprostoru, odložilo konzorcium vysokých úředníků plány, pomocí kterých chtělo Pozemšťany donutit ke spolupráci.

Páka, kterou chtěli použít, už neexistovala. Nejdůležitější Pozemšťané už nežili. Velitel vzdálené základny nepochopil důležitost situace, a když se letoun s prchajícími Pozemšťany vzdaloval, zničil jej.

Až se tento velitel vrátí na Druufon, bude degradován...